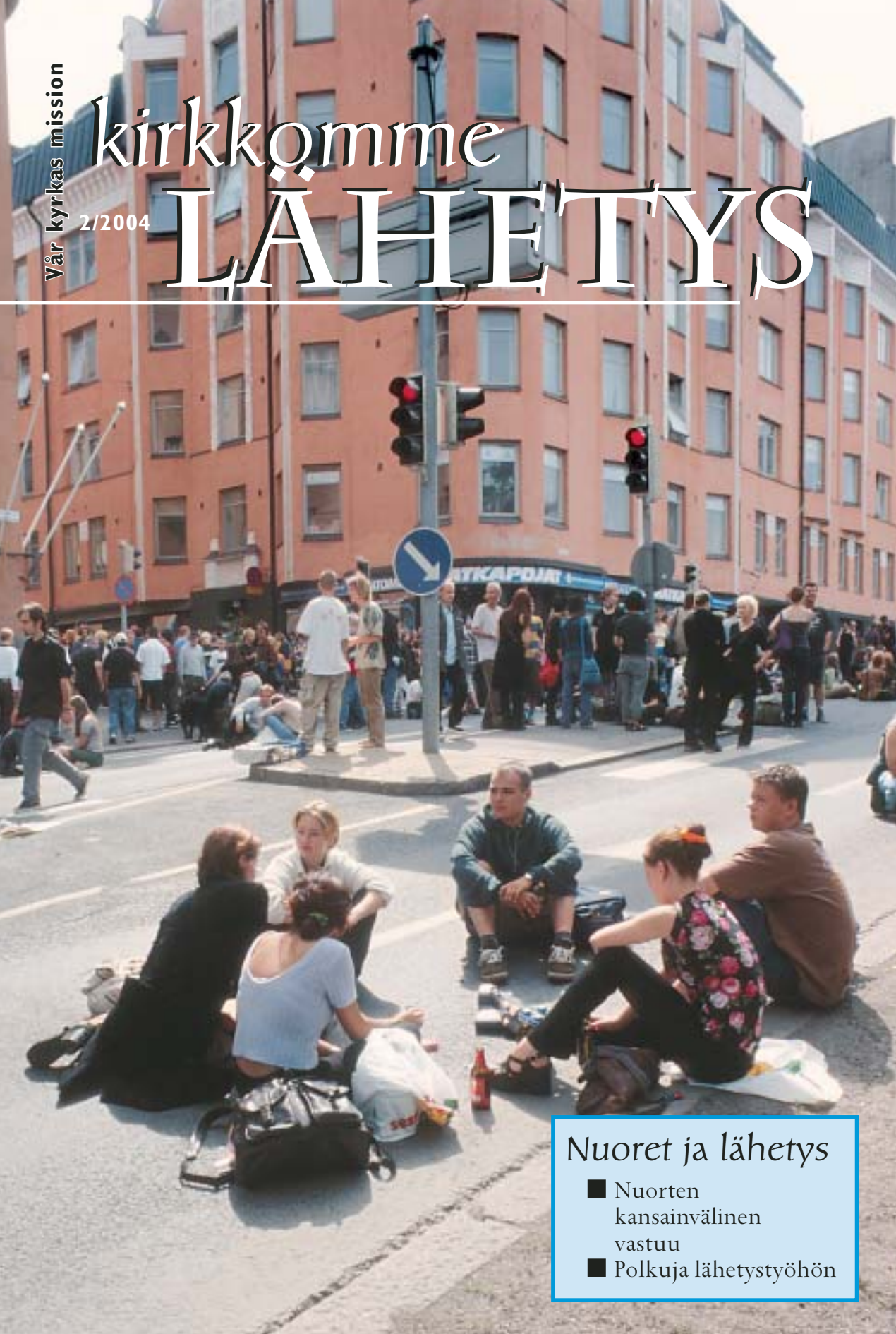

kirkkomme

2/2004

LÄHETYS

Nuoret ja lähetys

- Nuorten kansainvälinen vastuu
- Polkuja lähetystyöhön

Nuoret ja lähetys

Kuva Eveliina Korpela

Kuva Hannu Savonen.

Kuva Mari-Sisko Japola

Tämän lehden tavoitteena on kertoa nuorten lähetyksestä ja haastaa vastuuseen maailmasta.

Harjoittelu Thaimaassa avasi lähetystyön arkea, s. 4

Nuoret haluavat muuttaa maailmaa paremmaksi, s. 8

Diana, Oi, Hira, Oliver ja Julia ovat mukana lähetystyössä eri puolilla maailmaa s. 14

Kannen kuva: Hannu Savonen

Sisällysluettelo

Silminnäkijänä Bangkokissa Eveliina Korpela	4
Kansainvälinen vastuu nuorisotyössä Olli-Pekka Silfverhuth	8
Pääkirjoitus: Lähetyskipinä ja nuoret Timo Vasko	11
Ledare: Missionsgnistan och ungdomar Timo Vasko	12
Kolumni: Minun on nälkä Antti Pentikäinen	13
Maailman nuoret mukana lähetyksessä	
Hanna Salomäki & Eveliina Korpela	14
Kirkkomusiikki ohjasi Jumalan luo Ann-Christine Marttinen	18
Nuoret tarvitsevat Jumalan tulta Sisko Pörsti	20
Raamatun tutkistelu: Missiota kelttiläisittäin Pekka Hiltunen	21
Miten nuoret voivat osallistua lähetystyöhön? Hetu Saarinen	22
Lähetys sihteerin pöydältä: Voiko nuorilta oppia? Hannu Paavola	24
Monsuuni, maanvyöry ja muutama maosissi Minna Marjanen	25
Lähetystehtävä kirkon	
nuorisotyönohjaajien koulutuksessa Marja Pesonen	27
Dumela! Tervehdys Botswanasta! Pirjo Kettu	30
Palanen Intiaa opiskelijan silmin Karolina Kytölä	32
Lähetystyö osaksi nuoren kristityn elämää Minna Marjanen	34
Lähetysten Uudet tuulet Timo-Matti Haapiainen	36
Maailmansilta kuljettaa kansainvälisyyteen Jaana Viirimäki	38
Mission — något för de unga? Marika Björkgren-Thylin	40
Kirja-arvostelut	42

Turistit ihastelevat, kuinka thailaiset sytyttävät suitsukkeita temppeleissä. Todellisuudessa kyse on aikamoisesta tragediasta: thaimaalaiset pelkäävät esi-isien ja muiden henkien kostoja.

Silminnäkijänä Bangkokissa

Kanavan viereen rakennetussa peltihökelissä on tukahduttavan kuuma. Ystävälliset asukkaat tuovat minulle Coca-colaa sillä välin, kun diakoniatyöntekijä haastattelee perheen äitiä. Meneillään on kotikäynti Bangkokissa.

Viiden kuukauden mittainen esikoulutusharjoittelu, tutustuminen Suomen Lähetysseuran työhön Thaimaassa, oli avartava ja ristiriitainenkin kokemus. Enimmäkseen tein ammattiani vastaavaa työtä, eli opetin suomea suomalaisille, mutta tutustuin myös seurakunnassa tehtävään työhön.

Kiertelin muun muassa perheprojektin työntekijän kanssa Bangkokin slummeissa kirkon kummilasten kodeissa. Luterilainen kirkko kustantaa joidenkin köyhimpien lasten

koulunkäynnin, ja näiden kummilasten luona vierailaan neljä kertaa vuodessa. Avustuksen saadakseen täytyy olla todella köyhä, sillä kulut tavallisessa valtion ylläpitämässä koulussa ovat 1000 bahtia (noin 22 euroa) vuodessa.

Vierailut koteihin paljastivat thaimaalaisen yhteiskunnan pimeitä puolia: eräs 12-vuotias ala-asteen päättänyt kummilapsi ilmoitti lopettavansa koulunkäynnin ja alkavansa ajaa moottoripyörätaksia. Toisessa perheessä taas vanhempia ei näkynyt missään, ja pojasta huo-

Kirkko kustantaa joidenkin köyhimpien lasten koulunkäynnin. Kuvan lapset asuvat Bangkokin köyhällä esikaupunkialueella.

lehtivat isovanhemmat kertoivat, että pojan molemmat vanhemmat olivat joutuneet jokin aika sitten vankilaan myytyään amfetamiinia.

Thaimaalaisen yhteiskunnan eriarvoisuus näkyy kirkon työn painopisteissä. Tällä hetkellä luterilaisessa kirkossa ovat meneillään muun muassa vanhusprojekti, jossa parannetaan heitteille jätettyjen vanhusten asemaa, perheprojekti, jossa tuetaan perheitä, sekä aids-projekti, jossa autetaan aidsiin sairastuneita ja lisätään

ihmisten tietoa sairaudesta. Lisäksi Thaimaan luterilainen kirkko ylläpitää Armonkotia, joka on tarkoitettu nuorille raskaana oleville naisille, joilla ei ole paikkaa minne mennä. Vaikka monen tytön tarina on perin lohduton, on tunnelma Armonkodilla rauhallisen leppoisaa. Moni tyttö on saanut Armonkodilta ystäviä ja ymmärtäjiä sekä uuden alun elämälleen.

Kirkko kasvaa hitaasti

Ehdin harjoitteluni aikana tutustua Lähetysseuran tekemään työhön monelta kantilta. Pääsin esimerkiksi vierailemaan lähellä Kambodzan rajaa sijaitsevassa jalokivikaupastaan kuuluisassa pikkukaupungissa Chantaburissa. Kaupungissa ei ole omaa seurakuntaa, vaan pieni joukko kristittyjä, jotka kokoontuvat säännöllisesti yhteen.

Luterilainen kirkko kasvaa Thaimaassa hitaasti. On vaikea kääntyä kristityksi maassa, jossa ylivoimaisesti suurin osa ihmisistä on buddhalaisia. Chantaburin seurakunnan thaimaalainen evankelista, Sudatsit, oli kääntyessään kristityksi

**Armonkodilta uusi
alku elämälle**

Bangkok on kasvanut viime vuosina räjähdysmäisesti. Epävirallisten tietojen mukaan kaupungin väkiluku on noin 10 miljoonaa.

joutunut perheensä hylkäämäksi. Suuttunut isä oli poistanut tyttärensä nimen testamentistaan ja kieltäytynyt enää tapaamasta häntä.

Kaikille kristityksi kääntyneille ei onneksi käy yhtä huonosti. Bangkokin teologisessa instituutissa opiskeleva Nong kertoi minulle buddhalaisen perheensä olleen pikemminkin tyytyväinen tyttärensä kääntymisestä. Aikaisemmin äkkipikainen ja kova Nong oli nimittäin kristityksi tultuaan alkanut tarkkailla käyttäytymistään ja pyrkinyt tekemään hyvää. Monet hänen tuttavistaan olivat olleet niin hämmästyneitä ja iloisia Nongin muuttuneesta käytöksestä, ettei heille tullut mieleenkään tuomita tytön ratkaisua.

Sairautta pidetään rangaistuksena

Monet Thaimaassa käyneet turistit ovat kehuneet thailaisten ystävällisyyttä. Hymyilevät

kasvot kuitenkin pettävät — thaimaalainen yhteiskunta on pohjimmiltaan hyvin kova. Buddhalaisuus erilaisine muunnelmineen näkyy kaikkialla, ja buddhalaisen ajattelun mukaan kukin on vastuussa vain itsestään.

Kadulla kerjäävä sairaa ei herätä ihmisten myötätuntoa, sillä buddhalaisuuden mukaan kerjäläinen on itse aiheuttanut onnettomuutensa huonosti eleyllä edellisellä elämällä. Siksi häntä ei tarvitse myöskään auttaa. Ne, jotka antavat kerjäläisille rahaa, antavat sitä vain kerätäkseen itselleen hyvää karmaa; eivät myötätunnosta kerjäläistä kohtaan.

Kastiajattelu vaikeuttaa muun muassa kirkon aids-työtä. Kun sairaus nähdään rangaistuksena, ihmiset eivät ole halukkaita kertomaan sairaudesta tai toisaalta auttamaan sairastuneita. Buddhalaisuuden ja kristinuskon kohtaaminen on läheteille todellinen haaste. Buddhalaisuudessa ei tunneta anteeksiantoa eikä armoa. Thaimaa-

lainen ei voi tehdä elämässään virheitä — tai jos hän tekee, hän ei voi saada niitä anteeksi.

Esikoulutusharjoitteluni aikana minulle kirkastui yhä selvemmin kristinuskon ainutlaatuisuus: kristityn koko elämä rakentuu armon ja anteeksiannon varaan. Evankeliumi koskettaa särkyneitä ihmisiä Thaimaassa etenkin silloin, kun buddhalaisuus kääntää heille selkensä.

EVELIINA KORPELA

*Suomen Lähetysseuran esikoulutusharjoittelussa
Thaimaassa keväällä 2003.*

Evankeliumi
koskettaa
särkyneitä ihmisiä

Huumesota Thaimaassa

Seurasin harjoitteluni aikana kauhistuneena Thaimaan huume politiikkaa. Pääministeri Thaksin Shinawatra julkisti 1.2.2003 kolme kuukautta kestävästä huumeiden vastaisen sodan alkaneeksi Thaimaassa. Poliisipiirit saivat käskyn pidättää hallituksen mustalla listalla olevia huume kauppiaita, ja epäonnistumisesta rangaistiin potkuilla. Kahden ensimmäisen kuukauden aikana yli 1500 ihmistä kuoli huumeiden vastaisessa taistelussa ja lähes 30 000 epäiltyä pidätettiin.

Poliisipiirien päälliköitä painostettiin tekemään pidätyksiä ja poliisit sortuivat työpaikan menetyksen pelossa ampuun turhan herkästi - myös sivullisia.

Monet ihmisoikeusjärjestöt kritisoivat Thaimaan huume politiikkaa. Esimerkiksi YK:n ihmisoikeusjärjestö kehotti Thaimaan viranomaisia noudattamaan kansainvälisiä sääntöksiä, jotka koskevat poliisien voimankäyttöä ja epäiltyjen oikeuksia. Helmikuussa 2003 thaimaalaisia järkytti 9-vuotiaan pikkupojan kuolema poliisien ja huume kauppiaiden ampumavälikohtauksessa.

Monien ampumisten taustalla saattoi olla viranomaisten ja poliisien sekaantuminen huume bisnekseen: viranomaiset halusivat sulkea asiasta tietävien suut. Hallituksen asemaa ei parantanut se, että joidenkin uhrien ruumiinavauspöytäkirjat julistettiin salaisiksi. Tilastojen mukaan Thaimaassa oli vuonna 2002 yli 7 miljoonaa huumeiden käyttäjää.

Onkin hieman kyseenalaista, voiko näin suurta ongelmaa voittaa kolmen kuukauden täsmäsodalla.

Lähde: Bangkok Post

Kansainvälinen vastuu nuorisotyössä

Nuorilla on halua ja kiinnostusta vaikuttaa.

Kuopion seurakuntayhtymässä järjestettiin maaliskuun lopulla kansainvälisen diakonian teemalta osana Kuopion seurakuntien isokoulutusta. Nälkä-pisteellä nuoret piirsivät rikkaiden ja köyhien maiden ruokapöydän.

Toukokuussa kokoontui nuoria yli sadasta seurakunnasta miettimään kirkon tulevaisuutta. Nuoret olivat oman kotiseurakuntansa lähettäminä tulleet visioimaan tulevaisuutta teemalla Kirkko 2015. Seminaarityöskentely tapahtui etukäteistehtävien pohjalta.

Nuoret pohtivat niitä haasteita ja kysymyksiä,

joita kirkolla on tulevaisuudessa. Yksi iso haaste on kansainvälistymiskehitys. Suomi kansainvälistyy ja monikulttuuristuu, ja samalla myös evankelis-luterilainen kansankirkkomme tulee yhä kansainvälisemmäksi. Nykyään jokaisessa Suomen kunnassa alkaa olla ulkomaalaisia ja eri kulttuureista tulevia asukkaita. Tämän to-

dellisuuden kohtaa myös maamme luterilainen kirkko.

Kirkko on kansainvälinen

Kirkko on luonteeltaan universaali ja kansainvälinen. Vaikka kansainvälistymisen vaikutukset käytännön tasolla tuntuvat tänä päivänä voimakkaammin kuin aikaisemmin, silti kansainvälisyys on aina ollut kirkon olemuksessa, myös Suomessa. Kirkkomme historiaa tarkasteltaessa kansainvälisillä vaikutteilla on ollut tärkeä merkitys, vaikka sitä ei heti tule ajatelleeksi. Tänä päivänä kansainvälisyys läpäisee lähes kaikki kirkon toiminnan tasot. Kirkkomme on aktiivinen toimija ekumeenisessa liikkeessä, maailmanläheyydessä ja kansainvälisessä diakoniassa.

Myös nuorisotyössä kirkolla ja sen piirissä toimivilla järjestöillä on kansainvälisiä yhteyksiä. Tämä on luontevaa, koska nuoret ovat tänä päivänä yhä kielitaitoisempia ja kiinnostuneempia kansainvälisyydestä. Nuoret kasvavat maailmassa, jossa kaikki on lähempänä toisiaan kuin aiemmin. Samalla maailmassa eri asiat vaikuttavat voimakkaammin toisiinsa kuin aikaisemmin.

Vaikka nuorten elämää koskettavat asiat ovat erityisesti heidän lähipiiriinsä liittyviä asioita, monilla heistä on myös halua ja kiinnostusta kantaa kansainvälistä vastuuta. Maailman epäoikeudenmukaisuus ja erilaiset kriisit herättävät nuorissa kysymyksiä sekä halua tehdä jotakin paremman maailman eteen. Nuorilla on voimakas oikeudenmukaisuuden taju, ja sen pohjalta halutaan toimia. Monet nuoret haluavat muuttaa maailmaa paremmaksi.

Kansainvälisyys rippikoulussa

Kirkkomme nuorisotyö on tällä hetkellä arvostettua ja tunnettua erityisesti rippikoulutyön kautta. Rippikoulun suosio pysyy sitkeästi vahvana, ja sitä voidaan pitää koko kirkon yhtenä ”lippulaivana”.

Kansainvälisen vastuun kysymykset tulevat vaihtelevasti esille rippikouluissa. Usein ne liitetään lähetystyön käsittelyyn, mikä on varsin luontevaa. Olisi kuitenkin toivottavaa, että kansainvälisen vastuun kysymyksiä ei nähtäisi sellaisena täyteosiona, joka on työnnetty johonkin ”tärkeämpien teemojen” väliin. Kansainvälisen vastuun tulisi olla läpäisevänä näkökulmana eri teemoissa. Kansainvälisyyden ja yhteisen vastuun kysymyksiä varten pyydetään myös vierailijoita. Tämäkin on hiukan ongelmallista, koska silloin näkökulma jää helposti irralliseksi, eikä ainakaan näy rippikoulu läpäisevänä näkökulmana.

Uusi rippikoulusuunnitelma painottaa elä-

Usko synnyttää
vastuuta

män, uskon ja rukouksen yhteyttä. Rippikoulussa pohditaan sitä, kuinka kristillisen uskon kysymykset liittyvät nuoren elämään. Uskohan ei ole mikään erillinen saareke, vaan se vaikuttaa elämässä, ja ohjaa elämää. Usko synnyttää rakkautta ja vastuunkantamisen mieltä, joka ohjaa elämää. Yhteisen vastuun ajatus näkyy myös Jeesuksen opetuksissa ja nousee kristillisen uskon ytimeksi. Meillä on vastuu maailmasta ja lähimmäisistämme sekä lähellä että kaukana.

Vaikuttamistoimintaa

Norjassa on tuhansia nuoria liittynyt mukaan Norjan Kirkon Ulkomaanavun yhteydessä toimivaan Changemakers-liikkeeseen, joka toimii aktiivisena muutosvoimana. Nuoret itse organisoivat ja johtavat toimintaa, joka nousee halusta muuttaa maailmaa paremmaksi.

Pääteemoja ovat kaupapolitiikka, velkakysymys, Hiv/Aids, ilmastonmuutos sekä rauhankysymys. Näistä teemoista rakennetaan kampanjoita, joilla pyritään vaikuttamaan päätöksentekijöihin ja nostamaan keskustelua. Verkosto seuraa aktiivisesti maailmanpolitiikkaa ja kehitysmaiden kysymyksiä. Tehokkaan mediastrategian ansiosta tämä suuri vapaaehtoisverkosto saa näkyvyyttä, julkisuutta ja pystyy oikeasti vaikuttamaan asioihin. Se lisää kiinnostusta ja innostaa uusia nuoria mukaan. Seurakuntien nuorisotyössä verkostolla on jo vakiintunut asema. Suomalaisista järjestöistä Kirkon Ulkomaanapu tekee yhteistyötä norjalaisten kanssa.

Suomessa vaikuttamistoiminta on vielä melko uutta, vaikka kiinnostus sitä kohtaan kasvaa jatkuvasti myös rippikoulu- ja nuorisotyössä. Nuorisotyö voi olla edistämässä reilun kaupan ajatusta seurakunnassa.

Tulevaisuuden haasteet

Kun ajatellaan kansainvälisen vastuun kysymyksiä kirkollisessa nuorisotyössä, vaikuttamistoimintaan liittyy luontevasti varainhankinta.

Kuva: Hamu Savonen.

Yhteisvastuukeräyksen rakennetta ollaan muuttamassa sellaiseksi, että se voisi entistä paremmin olla myös seurakuntien nuorisotyön omaksi tuntuma keräys.

Nuorisotyössä on valtavasti osaamista ja menetelmiä, jotka voivat palvella Yhteisvastuukeräystä. Yhteisvastuukeräyksessä yhdistyy luontevasti kansainvälinen ja kotimainen vastuu. Yhteisvastuukeräyksen kautta esiin tulevat kehitysmaiden kysymykset voivat omalta osaltaan innostaa nuoria toimimaan muutenkin kansainvälisen vastuun hyväksi. Yhteisvastuukeräys voi olla innostamassa nuoria osallistumaan Kirkon Ulkomaanavun ja lähetysjärjestöjen omiin keräyksiin.

Tulevaisuudessa kansainvälisen vastuun kysymykset nousevat yhä vahvemmin esiin kirkon nuorisotyössä. Tämä haastaa lähetysjärjestöjen nuorisotyön ja Kirkon Ulkomaanavun yhdessä miettimään sitä, miten tähän voidaan vastata. Työntekijöillä on tärkeä merkitys, minkä vuoksi nuorisotyöntekijöiden perus- ja lisäkoulutuksessa on kansainvälisten kysymysten painoarvoa lisättävä. On myös kehitettävä konkreettisia toimintamalleja ja kampanjoita, jotka vastaavat nuorten tarpeeseen ja toiveisiin.

OLLI-PEKKA SILFVERHUTH

Seurakuntayhteyksien koordinaattori, Kirkon Ulkomaanapu

Lähetyskipinä ja nuoret

Nuorilla on merkittävä osa kolmiyhteisen Jumalan antaman maailmanlaajan lähetys- ja evankelioimistehtävän toteuttamisessa. Tässä tehtävässä ollessaan he monesti toimivat lasten ja toisten nuorten keskuudessa. Mutta missä, miten ja keneltä he Suomessa ja ulkomailla saavat ”lähetyskipinän”, valmiuksia ja arvostusta tämän tehtävän toteuttamiseen: visioita, tietoja ja taitoja, ohjausta ja rohkaisua? Lehden tämä numero pyrkii näiden näköalojen avaamiseen ja ideoiden jakamiseen.

Lähetysstrategialla tarkoitetaan yleensä – ja myös koskien nuoria lähetyksessä – toiminnan linjausta, jota noudattamalla pitkällä aikavälillä päästään maailmanlaajaa Kristuksen kirkkoa rakentavaan tavoitteeseen. Lyhytkestoisessa taktisessa lähetystoiminnassa on kysymys senhetken tilanteen edellyttämästä suunnitelmasta ja toiminnasta asetettuun tavoitteeseen pääsemiseksi. Kuinka suunnitelmallista ja pitkäjänteistä on seurakunnissa, lähetysjärjestöissä ja kristillisissä yhdistyksissä nimenomaan nuorten kutsuminen ja varustaminen todistamaan sanoin ja teoin kolmiyhteisestä pyhästä, rakastavasta ja synnit anteeksi antavasta Jumalasta toisten nuorten keskuudessa?

Kysymys on vision selvydestä, siitä, että kirkko on olemassa tässä maailmassa eri ikäisiä ihmisiä varten. Lähetysstrategian toteuttaminen käytännössä merkitsee hyvin monien näkökoh- tien ottamista huomioon. Siihen kuuluu Raamatun, tutkimusten ja kokemusten tarjoama yleinen ja paikallinen elämänviisaus ja toimintamallit, kontekstinlukutaito jne. Oleellista on tiedostaa meneillään olevan arvomaailman murroksen vaihe eri puolilla maailmaa. Onkin kysyttävä, missä päin maailmaa nyt tarvitaan juuri suomalaisia nuoria kristittyjä toimimaan yhdessä paikallisten kristittyjen kanssa. Nuorille ja lapsille on heidän näkökulmastaan ja heidän kanssaan kehitettävä sellaisia uusia lähetystä ja evankelioimista innostavasti avaavia näköaloja

Nuoret,
luova ja aktiivinen
resurssi

ja toimintaa, joka vastaa nykypäivän modernia toimintaympäristöä.

Lähetysstrategista ajattelua tarkistetaan ja kehitetään koko ajan lähetysjärjestöissä ja kirkkojen lähetysosastoissa eri puolilla maailmaa. Kirkkomme seitsemästä lähetysjärjestöstä esimerkiksi Sanansaattajat on valinnut lähivuosiensa toimintaansa kuvaamaan sanat ”lähemmäksi, syvemmälle ja kohdistetummin”. Niillä se korostaa yhteisöllisyyden ja palvelun vahvistamista, syventymistä Jumalan sanaan ja työn tavoitteisiin sekä ajankohtaista täsmätietoa työn kohdealueista ja yhteistyökumppaneista. Näissä yhteyksissä nuoret on otettava mukaan merkittävänä luovana ja aktiivisena resurssina. Heillä on kastettuina kirkon jäseninä oikeus omalla panoksellaan osallistua Jumalan lähetykseen.

TIMO VASKO
Kirkon lähetysteologi

Missionsgnistan och ungdomar

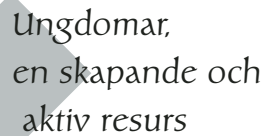
Unga människor har en betydelsefull roll i fullföljandet av den världsvida evangelisations- och missionsuppgift som treenig Gud har givit. I denna uppgift arbetar de ofta bland barn och unga. Men var, hur och av vem grips de i Finland och utomlands av "missionsgnistan", beredskap och uppskattning för att genomföra denna uppgift: visioner, kunskaper och färdigheter, ledning och uppmuntran? Detta nummer av tidningen strävar efter att öppna dessa perspektiv och att dela idéer.

Med missionsstrategi avses i allmänhet - detta gäller även unga inom missionen - att man drar upp linjer för verksamheten och att man genom att följa dem på sikt når till målet att bygga Kristi världsvida kyrka. Vid kortvarig taktisk mission är det fråga om en plan som en situation just då förutsätter för att nå mål som sats upp för verksamheten.

Hur planenlig och långsiktig är församlingarnas, missionsorganisationernas och kristna föreningars inbjudan till och utrustning av uttryckligen unga människor till att med ord och gärning bland andra ungdomar vittna om Gud treenig och helig, som omfattar oss med kärlek och förlåter synder?

Frågan gäller hur tydlig visionen är, detta att kyrkan finns här på jorden för människor i olika åldrar. Att i praktiken fullgöra missionen betyder att väldigt många aspekter skall beaktas: till dem hör Bibeln, den allmänna och lokala livsvisdom och de verksamhetsmodeller som forskning och erfarenhet ger, förmågan att uppfatta kontexter osv.

Det är angeläget att man är medveten om det brytningsskede inom värdevärlden som pågår på olika håll i världen. Man måste fråga sig var i världen det nu behövs just finländska unga människor för att samarbeta med lokala kristna. För att inspirera till mission och evangelisation måste för unga och barn, tillsammans med dem

Ungdomar,
en skapande och
aktiv resurs

och ur deras synvinklar, utvecklas nya öppnande perspektiv och verksamheter.

Missionsorganisationerna och kyrkornas missionsavdelningar världen över genomarbetar och utvecklar hela tiden det missionsstrategiska tänkandet. Av vår kyrkas sju missionsorganisationer har till exempel Budbäraren valt orden "närmare, djupare och djupare fokusering" för att beskriva sin verksamhet under de närmaste åren. Med dem betonar Budbäraren stärkandet av samfundsenheten och tjänsten, fördjupandet av Guds ord och målen för arbetet samt tillförlitlig kunskap om målområdena och samarbetsparterna.

Ungdomar måste få vara med i dessa sammanhang som en betydelsefull skapande och aktiv resurs. Som döpta medlemmar av kyrkan har de rätt att med sin egen insats delta i Guds mission.

TIMO VASKO
Kyrkans missionsteolog

Minun on nälkä

Ystäväni kutsui minut kerran kotiinsa. Hän asui taajamassa, jossa työttömyys hipoi 80 prosenttia. Myös ystäväni oli työtön. Rikollisuus oli kaikkialla läsnä. Pelkästään hänen kotiinsa oli yritetty murtautua neljä kertaa viimeisen kuukauden aikana. Ihmisillä oli hätä, heillä oli oikeudenmukaisuuden nälkä.

Karun arjen keskellä ihmiset olivat valmistaneet minulle juhla-aterian. Se alkoi 10-vuotiaan Jerry'n ruokaruokouksella. Aterialla kyselin pojalta tuosta rukouksesta. Hänestä parasta kaikesta oli parannuksen teko.

Tuntui, ettei häneltä mitään puutu. Huomasin kyseleväni silloin myös itseltäni, milloin olimme lapsieni kanssa pitäneet ruokaruokouksen. Tuon lapsen opettaessa minua huomasin, että afrikkalainen todella opettaa eurooppalaista. Lähetystyönkin suunta tulee muuttamaan, entisistä oppilaista tulee opettajia.

Afrikka janoaa tulla kuulluksi myös monella muulla elämän osa-alueella. Tuon riistetyn ja unohdetun maanosan kärsimyksellä on naisten ja lasten kasvot. Ylpeydessämme unohdamme heidät miltei joka päivä. Elämme keskellä tätä hyvinvointia, turtuneina, haluamatta ajatella niitä veljiä ja sisariamme maailmalla, jotka nyt kärsivät. Kun nämä äidit ja lapset alkavat puhua, kannattaa meidän kuunnella, itsemme ja tämän yhteisen maailman takia. Ehkä sokeatkin saavat silloin näkönsä jälleen.

UNDP:n inhimillisen kehityksen raportin mukaan yli miljardi ihmistä elää alle eurolla päivässä. 2,8 miljoonaa eli miltei puolet maailman väestöstä joutuu selviytymään vähemmällä kuin kahdella eurolla päivässä. Valtaosa heistä asuu Afrikassa ja on juuri naisia ja lapsia. Joka päivä 30 000 lasta kuolee, vanhempiensa käsivarsille, uupuneina majojen nurkkiin, kaduille, teille väsyneinä kulkemaan, hoidettavissa oleviin sairauksiin, puhtaan veden ja ruoan puutteeseen. Tämä tarkoittaa yhtä lasta joka 3. sekunti. He

kuolevat aivan turhaan.

Silloinkin, kun on kyse tuhansista uhreista, ne koostuvat yksittäisten ihmisten elämästä. Nämä ihmiset saattavat kysyä missä on Jumala, ja ehkä Hän kävelee heitä vastaan hyvien uutisten kanssa, ehkä mukanaan jauhosäkki, puhdasta vettä. Työnäky, jota Kirkon Ulkomaanapu toteuttaa, on juuri tämä. Kirkon Ulkomaanapu on erikoistunut kansainväliseen diakoniaan: humanitaariseen apuun ja kehitysyhteistyöhön. Näin se todistaa kristittyjen uskosta käytännön tekoina.

”Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa.

Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsoimassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.”

Joka päivä
30 000 lasta
kuolee

Kuva: Milka Alanen

Maailman nuoret mukana lähetyksessä

Diana Israelista, Oi Thaimaasta ja Hira Nepalista kertovat kokemuksistaan lähetystyöstä.

Kirkkomme lähetyks –lehti kyseli eri maissa asuvilta nuorilta heidän ajatuksistaan ja kokemuksistaan lähetystyöstä.

1. Mitä lähetystyö on? Onko se saarnaamista, diakoniaa, hyväntekeväisyyttä...?
2. Mitä lähetystyö merkitsee sinulle? Haluatko itse tehdä lähetystyötä? Jos kyllä, niin milloin ja miten? Jos et, miksi?
3. Millaisia kokemuksia sinulla on lähetystyöstä ja lähetystyöntekijöistä? Missä tapazit lähettejä ensimmäisen kerran? Miten se vaikutti sinuun?

Tulin Israeliin Georgianasta. En koskaan kuvittelutkaan olevani täällä, mutta se oli Jumalan suunnitelma ja nyt hän käyttää minua, kertoo Nes Zionassa asuva Diana Shimon.

Lähetystyötä kaikkialla

36-vuotias Diana Shimon työskentelee kuvittajana messiaanisisessä kustantamossa Israelissa.

1. Mielestäni lähetystyö on palvelua, jota annamme uskoille ja ei-uskoille. Se on evankeliointityötä. Uskon, että lähetystyöntekijöiden täytyy jakaa Jumalan rakkaus ihmisten kanssa, kertoa heille Hänen Pojastaan ja pelastuksesta, joka

meillä on Hänen kuolemassaan. Lähetyks on myös fyysistä ja psyykkistä apua uusille uskoille.

Lähetyks sisältää evankeliointityötä, Raamatun opiskelua, ihmisten puolesta rukoilemista ja auttamista. Lähetyksöntekijät voisivat esimerkiksi perustaa uuden koulun varattomille lapsille, sairaalan köyhälle alueelle, auttaa uudessa seurakunnassa tuomaan epäuskoisia Herran luokse, opettaa lapsia ja nuoria, antaa humanitaarista apua...

2. Lähetystyössä mukana oleminen merkitsee minulle Jumalan ja hänen luomiensa ihmisten rakastamista ja ihmisten palvelemista Jumalan rakkaudella. Toivon, että jo teen tätä työtä. Tulin Israeliin Georgiasta. En koskaan kuvitellutkaan olevani täällä. Mutta se oli Jumalan suunnitelma ja nyt hän käyttää minua. Kerron israelilaisille Herrastamme Jeesuksesta Kristuksesta. Työskentelen messiaanisisä kustantamossa ja olen messiaanisen seurakunnan jäsen.

Rukoilen juutalaisten ja georgialaisten ihmisen puolesta, molemmat ovat lähellä sydäntäni. Minulla on mahdollisuus lähettää Israelista humanitaarista apua varattomille lapsille Georgiassa. Olen onnellinen tehdessäni tätä työtä. En ajattele, että lähetystyö on jossain erityisessä

paikassa, vaan työtä on kaikkialla. On tärkeää tehdä Jumalan tahto.

3. Lähetystyöntekijät ovat erilaisia ihmisiä. He eivät ole täydellisiä, koska he ovat ihmisiä eivätkä enkeleitä. Minulla on sekä hyviä että huonoja esimerkkejä. Ensimmäisen kerran tapasin lähetystyöntekijöitä Georgiassa ollessani vain 14-vuotias. Olin hyvin innoissani. He olivat uskovia Suomesta. He olivat todella uskollisia.

Myös Israelissa on suomalaisia lähetystyöntekijöitä, he ovat täynnä rakkautta juutalaisia kohtaan ja rukoilevat Israelin pelastumista. Minulla on hyviä ystäviä Patmoksessa ja Kansanlähetyksessä, he tekevät hienoa työtä joka puolella maailmaa. Kiitos Jumalalle!

Jumalan rakkauden jakamista

22-vuotias thaimaalainen Kwanruan Thinsungnoen (Oi) opiskelee seurakunnan työntekijäksi LITE:ssä (Lutheran Institute of Theological Education) Bangkokissa.

1. Lähetystyö tarkoittaa sitä, että lähdetään julistamaan evankeliumia siitä, mitä Jeesus Kristus on tehnyt kaikkien ihmisten puolesta. Se tarkoittaa ihmisiä, jotka lähetetään julistamaan evankeliumia. Se tarkoittaa sitä, että johdetaan ihmiset tuntemaan Jeesuksen Kristuksen rakkaus; opetetaan jokaista ihmistä tuntemaan Jumalan rakkaus. Lähetystyö tarkoittaa myös ihmisiä, jotka auttavat tai ymmärtävät kärsiviä.

2. Mielestäni lähetystyö tarkoittaa lähtemistä työskentelemään sellaisten monilla alueilla elävien ihmisten parissa, joilta puuttuu monia asioita. Se voi olla opettamista, tai menemistä auttamaan ihmisiä auttamaan itse itseään.

Se on ihmisten auttamista ymmärtämään monia asioita sekä samalla Jumalan rakkauden julistamista monen eri tehtävän avulla. Haluan, että lähetystyö saa tukea ihmisiltä kaikilta aloilta, mikä merkitsee yhteistyötä yhteiskunnassa. Se on sen osoittamista, että Jumala rakastaa kaikkia ihmisiä.

Lähetystyötä voi tehdä kaiken aikaa ja joka paikassa. Se ei tarkoita, että auttaisimme vain niitä, joilla on ongelmia, vaan meidän täytyy työskennellä kaikilla tasoilla olevien ihmisten parissa, jotta he oppisivat tuntemaan Jumalan rakkauden. Kun he sen tuntevat, he voivat puolestaan itse välittää sitä muille.

3. Kokemukseni lähetystyöntekijöistä on se, että he auttavat toisia ihmisiä tahtomatta siitä itselleen vastapalvelusta. He haluavat näiden oppivan tuntemaan oman arvonsa. Tärkeää on opettaa heitä tuntemaan Jumalan rakkaus, se, että hän on uhrannut itsensä meidän puolestamme. Olen itse tavannut lähettäjää ensimmäisen kerran, kun heitä vieraili seurakunnassamme Si Khiussa. Tuo vierailu auttoi minua ymmärtämään paremmin antamisen merkityksen ja auttoi minua myös itse antamaan toisille enemmän. Kaikki se mitä he tekivät, osoitti minulle sitä rakkautta, joka Jumalalla on meitä kaikkia kohtaan.

Kutsu Jumalalta

Kuvat: Mari-Sisko Japola

Hira Lal Ghadi on 29-vuotias nepalilainen. Hänen perheensä tausta on hindulainen, mutta hän kasvoi kristityssä perheessä.

”Kun äitini tuli kristityksi noin 24 vuotta sitten, myös minä aloin käydä kirkossa ja tulin tuntemaan Kristuksen ja hänen rakkautensa minua kohtaan”, Hira kertoo.

1. Lähetys on kutsu Jumalalta. Jumala kutsui Abrahamin ja hänen oli mentävä tuntemattomaan paikkaan ja hän vain totteli ja seurasi sitä, mitä Jumala käski hänen tehdä. Hän otti askeleensa uskon varassa. Siksi Jumala siunasi hänen elämäänsä. Jumala kutsuu meitä tottelemaan Hänen tietään mutta Hän ei koskaan pakota meitä.

Taistelemme pimeyttä ja saatanan voimaa vastaan. Et kuulu itsellesi, vaan olet Jumalan palvelija. Lähetys ei ole helppoa. Et tiedä koskaan, millaisia tilanteita tulee eteesi. On helppoja ja vaikeita teitä. Me pidämme helpoista teistä, mut-

ta mitä jos meillä on vaikeuksia lähetyskentällä? Jos emme luota Jumalaan, monet asiat painavat mieleemme alas ja alamme nähdä paljon vaikeuksia lähetystyössä.

Lähetys ei merkitse vain saarnaamista, mutta kristittyjen on tärkeää kertoa muille Kristuksesta. Joskus meidän ei tarvitse saarnata evankeliumia ja kertoa: ”Olen kristitty”, mutta ihmiset voivat huomata asenteestamme, miten näytämme uskoamme ja rakkauttamme Jumalaan. Näin on esimerkiksi Nepalin kaltaisessa maassa. Jos kristitty juo hyvin paljon alkoholia, kuinka hän voi olla todistaja ei-kristitylle ihmiselle? Silloin ei-kristitty näkee, että kristitty toimii samoin kuin hän.

On hyvä antaa taloudellista tukea lähetystyölle ja lähetystyöntekijöille. Ei ole väliä, onko lähetystyöntekijä kotimaasta vai ulkomaalainen, tärkeää on antaa Jumalan työlle.

Lähetystyön tulee sisältää näky Jumalan valtakunnasta, ihmisten tavoittamisesta uskolla ja Jumalan rakkauden jakamisesta, kohderyhmä, työsuunnitelma sekä rukousta ja taloudellista tukea.

2. Minulle lähetys on ihmisten tavoittamista evankeliumilla ja Jeesuksesta Kristuksesta kertomista. Mutta se ei tarkoita, että jokaisen lähetysjärjestön pitäisi toimia samalla tavalla. On tärkeää osallistua. Järjestöjen pitäisi tukea toisiaan kumppaneina.

Vaikka työskentelen Nepalissa, minulla on oltava paikallisia ihmisiä apuna, sillä he tuntevat paikallisen kielen, paikat, ihmiset, kuinka ja miten voimme tavata ihmisiä ja aloittaa työn. Tämä tekee työmme paljon helpommaksi.

Tietysti haluan tehdä lähetystyötä. Neljä vuotta sitten liityin paikalliseen lähetysjärjestöön, joka tekee työtä Nepalissa. Se on kansainvälinen organisaatio, ja toimii useissa maissa. Järjestö tekee työtä eri kieliryhmien ja murteiden

Jumala kutsuu,
mutta ei pakota

On tehtävä kertoa Kristuksesta jokaiselle kansalle, heimolle, kieliryhmälle ja etniselle ryhmälle maailmassa. Kun saavutamme ne kaikki Kristuksen evankeliumilla, yhtenä päivänä tehtävä tulee täytetyksi, nepalilainen Hira Lal Ghadi sanoo.

parissa eri puolilla Nepalia. Äänitämme evankeliumin sanomaa ja kertomuksia kaseteille, joita ihmiset voivat kuunnella. Olemme äänittäneet jo enemmän kuin 100 Nepalin kieltä ja murretta. Tämä on tehokkain tapa esitellä Jeesus Kristus ihmisille. Se on myös hyvin tehokas lukutaidottomien ihmisten parissa.

Tehtäväni on löytää ihmisiä, jotka puhuvat nepalia ja äidinkieltään. Näiden kaksikielisten ihmisten avulla valitsemme heidän kulttuuriinsa sopivia käsikirjoituksia. Sitten ne käännetään lause lauseelta ja tarkistetaan. Tämän jälkeen teemme nauhoituksen, joko studiossa tai kentällä.

3. Minulla on lähetystyöstä hyviä kokemuksia. Nepalisissa ei ole helppoa olla paikallinen lähetystyöntekijä, mutta uskomme saa meidät tekemään lähetystyötä. Olen oppinut paljon asioita lähetystyöstä ja jotkut niistä olen oppinut muilta lähetystyöntekijöiltä.

Nepalisissa on myös paljon ulkomaalaisia lähetystyöntekijöitä. He ovat tehneet paljon hyviä asioita Jumalan valtakunnan hyväksi. He ovat

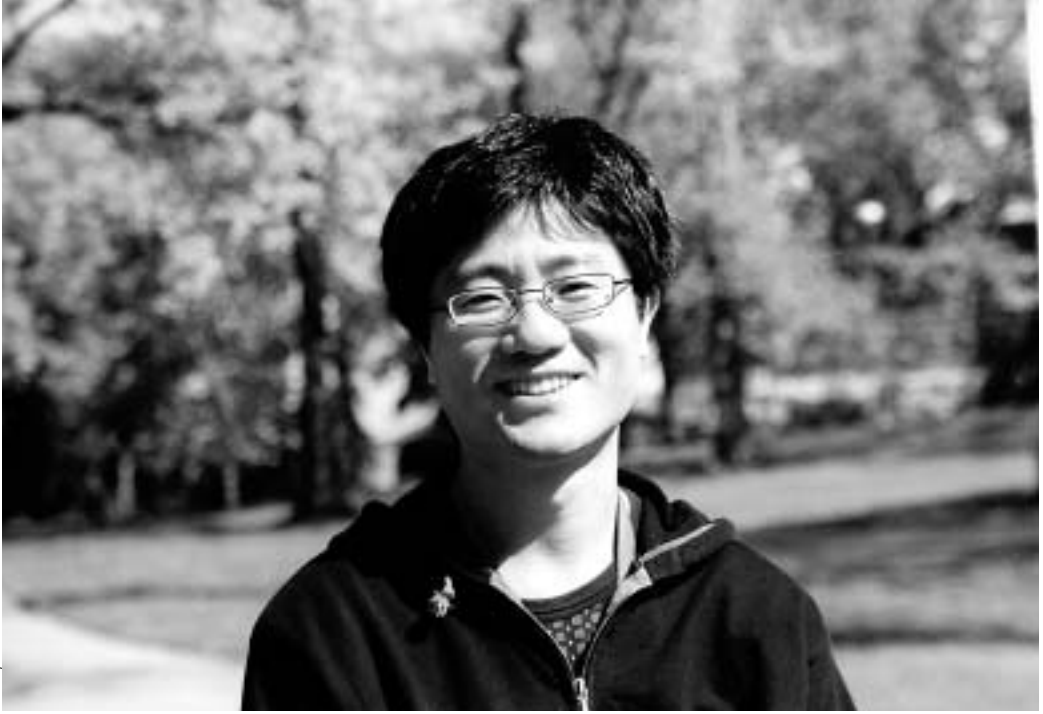

antaneet elämänsä Jumalalle ja uhranneet henkilökohtaiset halunsa ja toiveensa. Ihailen heitä todella. Olen tavannut joitain lähetystyöntekijöitä Nepalisissa ja myös työskennellyt heidän kanssaan. Se on ollut hyvä kokemus minulle.

Nepalisissa ei ole helppo puhua kristinuskosta, koska hallitus ei ole kovin avoin kristinuskolle. Lähetystyöntekijät työskentelevät sekä kristillisissä että ei-kristillisissä järjestöissä Nepalisissa. He eivät voi julistaa evankeliumia suoraan ihmisille, mutta he kertovat Kristuksesta työnsä ja elämänsä kautta.

Maailmassa on vielä paljon paikkoja ja ihmisiä jotka eivät vielä tunne Jeesusta Kristusta. Ihmisiä kuolee, eivätkä he ole vielä ottaneet Kristusta vastaan. He eivät ole edes kuulleet tosi Jumalasta. Kuka julistaa heille evankeliumia? Kuinka tottelemme suurta lähetyskäskyä, jonka Jumala on antanut jokaiselle? Jos me emme mene kertomaan heille tosi Jumalasta, kuka sitten?

HANNA SALOMÄKI
EVELIINA KORPELA

Kuvaaja Ann-Christine Marttinen

Kiinalainen Oliver Wu on ollut vuoden Suomen lähetysseuran stipendiaatti ja palaa syyskuussa Kiinaan tavoitteenaan kehittää kirkkonsa musiikkielämää.

Kirkkomusiikki ohjasi Jumalan luo

”Musiikista on tullut missioni”, kertoo Xinyu Wu, 35, joka opiskelee kirkkomusiikkia Suomessa.

”Sibelius-Akatemiassa musiikillinen osaamiseni on laajentunut suunnattomasti. Kiinassa olin musiikin teorian opettaja ja kirkkopianisti. Suomessa olen oppinut laulamaan, johtamaan orkesteria ja kuoroa, soittamaan jazzia ja ennen kaikkea soittamaan urkuja”, kertoo Xinyu Wu.

Xinyu Wun englanninopettaja antoi hänelle ”koulukäyttöö” nimen Oliver.

”Sitä on helpompi käyttää Euroopassa,” naurahtaa nuori mies.

”Akatemian tieteellinen opetusmenetelmä oli minulle todellinen yllätys. En voinut aavistaa, minkälaisia rikkauksia ja eri tyyllilajeja kirkkomusiikki pitää sisällään, mitä kaikkea

on sävelletty keskiajalta nykypäivään asti. Olen käynyt konserteissa, erityisesti ooppera on avannut uusia, upeita näköaloja. Suurten festivaalien aikana koti-ikävä ei pääse yllättämään, aina on tilaisuuksia minne mennä kuuntelemaan ja kokemaan.”

Nimetön kirje

Xinyu (Oliver) Wun matka Beijingistä Suomeen on täynnä ihmeellisiä yhteensattumia. Koulun asuntolassa vähävarainen opiskelijapoika sai eräänä päivänä nimettömän kirjeen, jossa luki: ”Jumala rakastaa sinua, olet Hänen siunauksensa alla.” Kirjeeseen oli piirretty kaksi viivaa, jotka kulkivat toisensa yli. Kirjeessä oli myös 100 yenin seteli.

”Minulla ei ollut aavistustakaan lähettäjästä. Summa oli suuri, kolmasosa työmiehen kuu-

Kuka oli Jumala?

kausipalkasta. Ja kuka oli Jumala? Myös kaksi piirrettyä viivaa jäivät askarruttamaan minua. Menin kirjastoon ottamaan selvää.”

”Kirjaston hoitaja kertoi, että viivojen merkitys oli risti. Sitten hän lisäsi, että eräs mies oli pelastanut paljon ihmisiä.”

Beijingissä Oliver Wu alkoi opiskella länsimaista musiikkia. Musiikin historiassa mainittiin kirkkomusiikki.

”Mietin, onko sellaista musiikkia vielä meidänkin päivinä. Jos on, sellaista varmaan löytyy kirkkoista. Päätin ottaa asiasta selvää ja menin kirkkoon. Se sattui olemaan kansainvälinen jumalanpalvelus. Ja siellä soitettiin kirkkomusiikkia. Kävin sen jälkeen kaikissa mahdollisissa pääkaupungin kirkkoissa.”

”Istuin yhtenä sunnuntaina kirkon penkissä ja kuuntelin kuoroa. Eräs mies tuli luokseni ja kysyi, halusinko minäkin laulaa. En ollut eläessäni laulanut. Mies kysyi, mitä tein työkseni, ja minä kerroin, että olen piano-opettaja. ’Juuri sellaista tarvitsemme’, hän huudahti, ’säestäjää!’ Niin jäin siihen kirkkoon ja minusta tuli kristitty. Minut kastettiin vuonna 2001.”

Joulukirkosta Sibelius-Akatemiaan

”Jouluna kirkkoon tuli suomalainen professori. Hän kuuli minun soittavan ja kysyi pastorilta, kuka olen. Jonkin ajan kuluttua pastori kysyi, kiinnostaisiko minua opiskelu Suomessa. Professori oli sanonut hänelle, että se olisi järjestettävissä. Tapsin professorin henkilökohtaisesti vasta Helsinki-Vantaan lentokentällä. Olimme vain kirjoitelleet toisillemme sähköpostia.”

Oliver Wu on ollut Suomen Lähetysseuran stipendiaatti vuoden verran ja matkustaa syyskuussa takaisin Kiinaan. Lähetyskirkossa hän on voinut myös harjoitella; flyngeli ja urut ovat käytössä.

Opiskelu oli varsinkin alussa rankkaa, paljon uusia aineita, uutta tietoa ja tottumista uusiin olosuhteisiin. Kansainvälisen seurakunnan viikoittaiset raamattutunnit ovat olleet Oliver Wulle tärkeitä.

”Tietoni kristinuskosta ovat syventyneet, olen myös lukenut paljon, varsinkin filosofista

Oliver Wu on harjoitellut Lähetyskirkon flyngelillä ja uruilla.

kirjallisuutta. Minusta on kehittymässä uudenlainen ihminen. Prosessi on käynnissä,” hän hymähtää.

”Olen kiitollinen kaikille niille, jotka ovat minua tukeneet. Olen myös saanut opiskella kieliä, varsinkin ranskaa. Pystyn nyt laulamaan saksaksi, latinaksi ja ranskaksi. Suomen kielen taitoni sitä vastoin on vielä hyvin heikko. Valitettavasti.”

Oliver Wun päämäärä on kehittää kirkkonsa musiikkielämää. Kirkolla ei ole ollut monia ammatti-ihmisiä käytettävänä tällä alueella.

”Haluan olla hyvä kuoronjohtaja ja hyvä opettaja ja hyvä urkuri, kunhan saamme kirkkoihin urkuja. Urut luovat kirkkoon pyhyden tunnelmaa.”

”Tosiasiassa musiikki on ensiarvoisen tärkeää evankeliumin levittämisen kannalta. Kaunis musiikki houkuttelee ihmiset kirkkoon, ja parhaassa tapauksessa ohjaa hänet Jumalan luo. Niin kävi minulle. Nyt musiikista on tullut minun missioni, minun tapani kutsua ihmisiä Herramme läheisyyteen.”

ANN-CHRISTINE MARTTINEN
Tiedottaja, Suomen Lähetysseura

Nuoret tarvitsevat Jumalan tulta

Nuorisotyössä tarvitaan uusia keinoja, mutta ennen kaikkea, sitä että Jumala sytyttäisi, sanoo pietarilainen Julia Puhilas.

Julia Puhilas on 22-vuotiaana yltänyt Inkerin kirkon lähetyskomitean varapuheenjohtajaksi. Hänellä on kuitenkin takanaan pitkä historia kirkossa. Hänet kastettiin jo kahdeksankuisena Pushkinissa. Kristinuskon perusasiat hän oppi kotona ja Kelton lastenleireillä, ja 13-vuotiaana hän pääsi ripille Toksovassa.

Julia opiskelee Venäläisessä kristillisessä humanistisessa instituutissa suomen kieltä ja kulttuuria. Sitä ennen hän kävi peruskurssin ja nuorisonohjaajien kurssin Inkerin kirkon koulutuskeskuksessa. Lähetysura hänellä alkoi tulkin tehtävistä jo 13-vuotiaana seurakunnan lastenleirillä. Kielen hän oppi kotona, sillä äiti päätti, että hänelle puhutaan vain suomea.

Lisää nuoria kirkkoon

Operaatio Lähetyskoulutuksessa Julia on toiminut kuutena vuonna suomalaisopiskelijoiden tulkkina. Tänä kesänä hän on tulkkina helluntailaisten ja luterilaisten nuorten yhteisellä Dynamite-leirillä Karjalan Kannaksella. Mitä lähetys hänelle itselleen merkitsee?

”Se on sitä, että mennään ja tehdään kaikki kansat Jeesuksen opetuslapsiksi”, Julia vastaa. ”Usko on minulle itselleni tärkeä, vaikka uskossa pysyminen onkin vaikeaa, kun pitäisi elää toisin kuin ympäristö.”

Julia on silti tärkeää, että uskovilla nuorilla on myös ei-uskovia kavereita. Esimerkillään voi vaikuttaa toisiin. Yksi hänen omista kavereistaan on tullut uskoon.

”Aikaisemmin oli vaikeampi puhua uskon-asioista julkisesti, mutta nyt voi hyvin sanoa käyneensä kirkossa. Joku voi kyllä kysyä, olenko jossakin lahkossa, kun en ole ortodoksi.”

Luterilaiseen kirkkoon on hänestä tällä hetkellä vaikea saada uusia nuoria. Monet uususkonnot ja lahkot levisivät 1990-luvulla voimakkaasti ja hämärsivät ihmisten käsitystä kristillisestä kirkosta.

”Jos ne saavat jonkun kimppuunsa, ne eivät laske irti. Monet ovat kyllästyneet, kun eivät saaneet mitä odottivat”, Julia pohtii.

”Yhdessäoloa nuorten kesken olisi myös lisättävä, ettei pienten seurakuntien nuorisotyö kuolisi, sillä kylät ovat kaukana toisistaan ja bussit eivät aina kulje. Kun nuoret lähtevät opiskelupaikkakunnilleen, heidän pitäisi löytää sieltä kristillinen yhteisö, jonka he kokevat omakseen.”

”He eivät halua laulaa sata vuotta vanhoja lauluja. Opetus on luterilaisilla OK, mutta helluntailaisilla on nuoriin vetoavaa musiikkia. Tarvitaan uusia keinoja, mutta ennen kaikkea sitä että Jumala sytyttäisi. Nuoret tarvitsevat enemmän uskoa ja Jumalan tulta, jotta seurakuntien nuorten toiminta aktivoituisi.”

Lähetys alkaa Julian mielestä omasta perheestä.

”Jos siellä on kaikki uskon osalta kunnossa, asioista voi kertoa muillekin. Venäjän rajojen säpuolella riittää Inkerin kirkolle lähetystyötä.”

SISKO PÖRSTI

Lähetystyöntekijä, Suomen Lähetysseura

Missiota kelttiläisittäin

Vieraanvaraisuus lähetysmetodina – ystävällisyys asenteena – Jumalan ihmiset, taivas ja maa toimintaympäristönä.

Kristinusko saapui Englantiin 100- ja 200-luvuilla roomalaisten mukana. 300-luvulla Englannissa toimivat jo Lontoon, Lincolnin ja Yorkin hiippakunnat. Rooma hajosi 400-luvun alussa, ja pakanalliset anglosakit valtasivat maata etelästä. 500-luvulla roomalainen sivistys oli käytännöllisesti katsoen hävinnyt ja samalla myös kristinusko – miltei kokonaan. Kristinusko säilyi Brittein saarten syrjäisissä kolkissa, eikä vain säilynyt, vaan kriisiajan kirkko laajentui Irlantiin ja Skotlantiin ja kehittyi edelleen siitä, miksi se oli 300-luvulla muotoutunut.

500-luvun lopulla paavi Gregorius Suuri lähetti roomalaista kristinuskoa edustavia lähetystyöntekijöitä Englantiin. Vanhempi Englannin kirkko roomalaistui vähitellen. Kelttiläinen kristillisuus ehti kuitenkin hedelmöittää kansallisella ja erikoislaatuisella tavallaan myös roomalaistuvaa kirkkoa.

Kelttiläisissä rukouksissa heijastuu kanta-väestön pakanallinen maailmankuva, luonnon peruselementit, neljä myyttistä ilmansuuntaa, pyhien paikkojen kunnioitus ja arjenläheinen ystävällinen uskonnollisuus, kuitenkin puhtaasti kristillisiin merkityssisällöin.

Mitä tiedämme ”kelttiläisestä lähetysmetodista”? Emme paljoakaan, mutta säilyneet tekstit ja legendat kertovat jotakin – mielikuviutus saa luvan täyttää aukot. Antakaamme muutaman säilyneen rukouksen ja legendan viehättää ja johdattaa ajatusta.

*Kristus kanssani, Kristus sisälläni,
Kristus takanani, Kristus edessäni,
Kristus rinnallani, Kristus voittajani,
Kristus lohduttajani ja vahvistajani,
Kristus allani, Kristus ylläni,
Kristus levossa, Kristus vaarassa,
Kristus kaikkien rakkaitemi sydämessä,
Kristus ystävän ja vieraan suussa.*

(Pyhän Patrikin (390-461) hymnistä)

Holy Islandin eläkkeellä oleva kirkkoherra David Adams selittää viimeistä lausetta: ”On ihmeellistä löytää Jumala toisessa ihmisessä. Oma avoimuutemme, valmiutemme ottaa vastaan, tekee tilaa Kristukselle. Tehtävämme ei ole viedä Kristusta toisille, vaan ymmärtää, että hän on jo heidän luonaan. Meidän tulee paljastaa hänen läsnäolonsa heissä. Jos teologia tympäisee ja mystiikka näyttää tyhjältä, on vielä kolmaskin tie — toinen ihminen.”

*”Jumala, sytytä Sinä minun sydämeni sisimpään
rakkauden liekki naapuriani kohtaan,
vihollistani, ystävääni,
kaikkia sukulaisiani kohtaan,
urheita, roistoja, orjia kohtaan,
oi suloisen Marian Poika,
maan matalimmasta alkaen
kaikkein korkeimpaan, omaan nimeesi asti.”*

(Carmina Gadelicasta, 1800-luvun lopulla kerätystä vanhojen rukousten koosteesta)

Kerrotaan, että syy siihen, miksi Lindisfarnen ensimmäisestä piispasta Aidanista, irlantilaisesta munkista, koskaan tuli Englannin lähetysnaaja, oli hänen kritiikkinsä, jonka hän kohdisti epäonnistuneelle Englannista palanneelle lähetysnaajalle: ”Veli, näyttää, että olit liian ankara tietämättömiä kuulijoitasi kohtaan... Veli, etkö olisi voinut olla lempeämpi”.

Aidan sai luvan panna paremmaksi. Piispana ollessaan hän aikansa yläluokan tavoista poiketen kulki aina jalan. Kohdatessaan ihmisiä tiellä ja kujilla hänellä oli tapana kysyä: ”Oletko kristitty?” Jos Aidan sai myöntävän vastauksen, hän kehotti kumppaniaan tulemaan vielä paremmaksi sellaiseksi, jos kieltävän, hän kysyi: ”Voinko kertoa sinulle kristinuskosta?”

PEKKA Y. HILTUNEN
Uskontokasvatussihteeri

Lähteitä:

Adam David: *Avoin portti. Suomen Lähetysseura. 1999.*

Adam David (toim.): *Maja erämaassa, kelttiläisiä rukouksia. Kirjaneliö. 1997.*

Nuoret voi saada osallistumaan lähetystyöhön opettamalla heille, mitä lähetystyö on ja haastamalla heidät toimimaan sen hyväksi.

KUVA Hannu Savonen

Miten nuoret voivat osallistua lähetystyöhön?

Vastaus numero 1

Nuoret voivat osallistua lähetystyöhön vähintään sadallaseitsemälläkymmenelläkolmella tavalla:

1. Kootaan nuorten messussa kolehtina cd-levyjä, videopelejä ja muuta vastaavaa ja myydään myöhemmin huutokaupalla tai kirpputorilla kolehtiin kertyneet tuotteet.

...

7. Tarjotaan nuorten kahvilassa itse tehtyjä pullia ja sämpylöitä ja ohjataan myyntituotto lähetykselle.

...

26. Myydään raikasta kraanavettä sisältäviä juomapulloja kesätapahtumissa.

...

35. Ommellaan kunnollisia riittävän tuhteja patakintaita myyjäisiin.

...

79. Tarjotaan matonpesupalvelua kaupunkilaisille ennen kevään juhlikesonkia.

...

94. Toteutetaan lähetysslounas nuorten tapaan, tarjotaan esim. tapas-naposteltavia tai myydään piknik-eväskoreja uimarannalla pidettävässä lähetystapahtumassa.

...

127. Otetaan varsinaisen isoskoulutuksen jälkeisessä isostoiminnassa toiminnan punaiseksi langaksi oman kummioppilaan koulunkäynnin

tukeminen ja hänen kotimaansa elinolosuhteisiin ja kirkon toimintaan perehtyminen.

...

154. Omalle luokalle tilataan Lähetys-sanomat. Jokaisesta numerosta napataan joku idea, jonka luokka toteuttaa.

...

173. Opetellaan valmistamaan käsin sidottuja kirjoja ja myydään niitä erityisesti valmistajaislahjoiksi.

(Jos tarvitset puuttuvat kohdat, pyydä sähköpostilla osoitteesta hetu@iki.fi)

Jos vastaisin kysymykseen yllä olevalla luettelolla, se olisi yksinkertaistetun ja helpon reitin valitsemista. Nuorten kanssa nuo toimintatavat ja niiden keksiminen ovat pikkuhaaste. Yhdessä porukan kanssa ideoiden syntyisi varmasti toiset 173 varainhankintaideaa. Paljon isompi kysymys on, mitä pitää tapahtua ennen tuota ideointia.

Vastaus numero 2

Siihen, että nuoret voisivat tehdä lähetystyötä, tarvitaan sekä porukalla tekemisestä syntyvää innostuksen roihua että yksittäisen nuoren oman sisäisen kipinän syttymistä.

Yhteinen innostus

Yhteinen innostus ja sen myötä halu varainhankintaan saattaa olla kohtuullisen helppoa saada nuorissa syttymään. Siihen tarvitaan usein

vain yksi lähetykseen motivoitunut työntekijä ja joku hyvä ”tuote” (esim. ensimmäisen PULA:n sinkkiämpärit ja toisen PULA-kolikot, Muulikeräys, pienet puiset kaivot, partiolaisten Eshungu-kori, seurakunnan ikioma LOMA-laatikko, kiipeilyseinä ...).

Henkilökohtainen kipinä

Nuorempana, kun joku kysyi, enkö minä ole ajatellut hakeutua lähetykskurssille vanhempieni tavoin, tapanani oli sanoa, ettei minulla ole sellaista lähetykskutsumusta. Eräs lähetykskentältä kotimaahan palannut lähetti tokaisi kerran vastavetona, että se kutsu on kyllä annettu kaikille. Silloin oivalsin, ettei tarvita sitä jostain sisältä nousevaa erityistä kutsumusta. Riittää, että kutsu on. Enpä ole sen jälkeen osannut enää vedota siihen, ettei minulla olisi kutsua tai kutsumusta.

Sen toki olen ymmärtänyt, että kaikkien tehtävänä ei ole lähteä. Minun osanani on ollut olla lähettäjänä ja vielä enemmän minua on ehkä tarvittu lähtijöiden ja lähettäjien kasvattajana. Koen, että tehtäväni kirkon nuorisotyönohjaajana on olla syyttämässä sisäisiä kipinöitä ja puhaltamassa kunnon hehkua yhteisen innostuksen roihuun.

Sisäinen kipinä ei kuitenkaan siis tarkoita sitä, että välttämättä tarvittaisiin perinteisellä tavalla ajateltu sisäinen lähetykskutsu. Jeesuksen lähetykskäsky riittää kutsuksi jokaiselle. Henkilökohtainen hehku lähetykselle tarvitaan kuitenkin sen takia, että jotain tapahtuisi – jotta miettin, mikä on minun tehtäväni Jumalan lähetyksessä ja jotta ryhtyisin toteuttamaan sitä.

Vastaus numero 3

Nuoret voi saada osallistumaan lähetystyöhön opettamalla heille, mitä lähetystyö on ja haastamalla heidät toimimaan sen hyväksi. Nuoren kohdalla lähetystyö voisi olla esimerkiksi:

- evankeliumin levittämistä omassa lähiympäristössä
- rukoilemista lähetystyön puolesta
- rahan keräämistä, että toiset voisivat lähteä
- suvaitsevaisuuden, ymmärtävyyden ja rauhan vahvistamista itsessään ja ympäristössä
- oman paikan löytämistä, nuorempana lähettäjänä ja tukijana, myöhemmin ehkä lähtijänäkin

Itse innostuneena!

HETU SAARINEN

Nuorisotyönohjaaja, Nurmijärven seurakunta

Avuksi

lähetykskasvatukseen

■ Pirkko Kilpi — Pirjo Lehtonen—Inkinen:

Maailman paras.

Kansainvälisyys- ja lähetykskasvatusta nuorille. Lapsi- ja varhaisnuorisotyön ohjaajien apuväline. Lauluista on saatavana kasetti.

■ Me@mission. Lähetyksrippikoulu- ja nuorisotyössä. Hetu Saarinen (toim.)

Erityisesti rippikouluille suunniteltu kansio, joka sisältää muun muassa kaivattuja lähetyksrasteja.

■ Tasauksen lyhyempi oppimäärä. Yläasteiden ja lukiodien käyttöön laadittu kansio.

Tasauspäivän teemaan liittyviä oppituntisuunnitelmia lähes 20 oppiaineeseen.

■ Päivän paras. Hannu Pöntinen (toim.)

Aamunavauksia yläasteille ja lukioon, teemoina monikulttuurisuus, erilaisuus ja tasaus.

■ Esitteitä: Maailman ääniä — lähetystyöstä nuorille; Maailma on pieni paikka — lähetystyöstä varhaisnuorille.

Suomen Lähetyksseura/Basaari, Tähtitorninkatu 18/PL 154, 00141 Helsinki, www.mission.fi/basaari, puh. 09—12971

Voiko nuorilta oppia?

Englannin kirkko on jo 1950-luvulta lähtien kehittänyt toimintatapoja, joiden avulla se voisi oppia jotakin nuoremmilta ja erilaisissa oloissa eläviltä kirkkoilta. *International Review of Mission* -aikakauslehden viime vuoden heinäkuun numerossa Philip H.E. Thomas esitteli vaikeuksia, joita näissä vuorovaikutuspyrkimyksissä on ilmennyt.

Sen mukaan keskeisenä vaikeutena on läntisen vanhan ja perinteisen kirkon vaikeus olla vastaanottajana. Useimmiten englantilaisessa seurakunnassa ajatuksen kulku on ollut, että tämä on erinomainen mahdollisuus ”meille” tehdä jotain hyödyllistä ”heille” jossain kaukana.

Tämän vaikeuden voittamiseksi viime vuosikymmenen lopulla paneuduttiin vakavasti kysymykseen, voiko kumppanuus pohjoisen ja etelän kirkkojen kesken olla todellisessa mielessä vastavuoroista. Konkreettisesti kysymys oli Englannin kirkon ja Etelä-Afrikan anglikaanikirkon yhteydenpidosta, ja asia tuotiin kysymykseksi siitä, millä tavalla englantilainen seurakunta voisi hyötyä etelä-afrikkalaisen seurakunnan kokemuksista. Näissä keskusteluissa afrikkalainen osapuoli totesi hienovaraiseen tapaansa, että jos odotatte rahaa tai apua organisaatioasioissa, tuskin voimme auttaa, ”mutta voisimme aina tarjota teille yllättäviä kysymyksiä toimintaanne koskien, jos sitä haluaisitte”, ja lisännyt vielä, että luultavasti ette halua.

Miksi emme haluaisi? Koska se ei ole aina miellyttävää. Ainakin englantilaisten kokemuksen mukaan on toinen asia tavata kaukaisia kumppaneitamme ja kuulla vuolaita kiitoksia vaatimattomasta avustuksesta, jota olemme voineet lähettää, ja taas toinen asia on kuulla, miten toimintaamme kommentoidaan toisenlaisesta, ulkopuolisen näkökulmasta. Kanssakäyminen maailmanlaajan kirkon kanssa pakottaa ”tulkitsemaan uudelleen totuttuja käytäntöjämme, ja näkemään paikkamme uudella tavalla osana kokonaisuutta”.

Oman kirkkomme kohdalla olen nähnyt tästä jotakin Namibia -yhteistyössä. Muutamista yrityksistä huolimatta emme ole onnistuneet laattimaan omaa puutelistaa namibialaisten avuksi,

Haluammeko kuulla
yllättäviä kysymyksiä?

osoitukseksi siitä, että heitäkin tarvitaan ja että yhteistyötä ei ole tarkoitus tehdä vain Namibiasa. Koko aihe on tuntunut jotenkin keinotekoiselta tai ehkä epämääräisellä tavalla kiusalliselta. Ehkä meille riittää yleinen hengellinen sanonta siitä, että antaessaan aina saa. Ainakin hyvän ja (itse)tyytyväisen mielen.

Englannin kirkossa on todettu, että tilanteeseen pitää saada muutos. *Missiologisesti* kysymys on siitä, että vanha lahjoittaja - vastaanottaja tai lähettäjä - vastaanottaja -asetelma on auttamattomasti historiaa. *Teologisesti* näyttää siltä, että pohjoisen ja etelän kirkkojen välinen kanssakäyminen on yksi ratkaisevista tekijöistä evankeliumin ymmärtämiseksi ja todeksi elämiseksi tämän päivän maailmassa. *Käytännön* kannalta vuorovaikutus ei tulevaisuudessa ole vain joku ylimääräinen ekstra joidenkin etuoikeutettujen nautittavaksi, vaan se mahdollistaa elämänvirran pohjoisen pallonpuoliskon kirkkoille niiden todistuksen pitämiseksi uskottavana.

Näitä kysymyksiä voi tehdä ja niitä voi nousta esiin yhtä hyvin kanssakäymisessä meitä nuorempien kirkkojen kuin ikäisiäni nuorempien ihmistenkin kanssa.

HANNU PAAVOLA
Päätoimittaja

Monsuuni, maanvyöry ja muutama maosissi

Harjoittelu Nepalissa sai kiinnostumaan lähetystyöstä.

Suoritin kansainvälisen harjoitteluni Nepalissa syksyllä 2003. Tämä kolmen kuukauden mittainen harjoittelu Nepalissa avasi silmäni monelle uudelle asialle.

Päivittäistä arkea Nepalissa ryhmittävät moninaiset värikkäät uskonnolliset riitit ja kulttuurisidonnaiset tavat. Päivät alkavat uskonnollisilla menoilla ja päättyvät niihin. Aamulla myöhään nukkumaan tottunut länsimaalainen herää ensimmäisen kerran kukkojen kilpailevaan vuorolauluun kello neljältä. Seuraavan kerran aamu-uni häiriintyy, kun naapurista kaikuu messinkikellojen iloinen kilkatus – jumalat pitää herättää ja kutsua paikalle, että rukous tulee kuulluksi.

Maosissien valtakunta

Panssarivaunut ja raskaasti aseistetut sotilaat kuuluvat Katmandun katukuvaan. Valtion päämiehiä, tärkeitä paikkoja ja poliitikkoja suojataan edestä ja takaa. Päteitä vartioidaan ja kansalaisten matkatavarat tutkitaan tarkasti. Maaseudulla, vuoristossa sotilaita ei juuri tapaa. Köyhissä vuoristokylissä ihmisten suurin huolenaihe on toimeentulo. Mistä tänään saadaan ruokaa?

Maosissien valtakunta on varattomien valtakunta vuoristossa. Köyhiin ja sorrettuihin vetoavat maoistien lupaukset paremmasta elintarvike- ja tulevaisuudessa. Maoisteilla on valtaa. Väkeä värvätään kapinallisten riveihin – iällä ei ole väliä, kunhan on sen kokoinen mies, että jaksaa asetta kantaa. Kovin moni ei uskalla olla liittymättä heihin.

Trekkaamassa olevilta turisteilta pyydetään toiminnalle ”avustusta”. Jos turistit eivät maksa, parhaimmassa tapauksessa heidät käännytetään takaisin sinne, mistä ovat tulleetkin. Itse olin trekkaamassa Annapurnalla. Tapasimme maoisteja – maksoimme heille kiltisti ”kannatusrahaa” noin 10€/henkilö ja saimme turvallisesti jatkaa matkaa uusien ”ystäviemme” suojeluksessa. Lähes kaikkialla kansa vastustaa kuningasta. Nekin, jotka eivät arvosta tai pidä maoistien toimintaa

oikeutettuna, toivoivat että maoistit saisivat kuninkaan vallasta.

Kourallinen kristittyjä

Moni asia puhutteli matkan aikana. Erityisesti jäin pohtimaan kristittyjen ja naisten asemaa. Nepalissa on yli 20 miljoonaa ihmistä, joista kristittyjä on vain kourallinen. Nepal on maailman ainoa hinduvaltio ja kristinusko on varsin nuori ilmiö. Ymmärryksen mukaan vasta viime vuosikymmenien aikana on tullut voimaan jonkinlainen uskonnonvapaus. Uskonnonvapaus kuitenkin on rajallinen. Saat olla kristitty, mutta julistaminen on kielletty rangaistuksen uhalla. Kristityt joutuvat elämään hyvin harkiten ja varovaisesti.

Eräs kristitty kirkon jäsen kertoi, että kaste annetaan vain aikuiselle ja kastettavan on allekirjoitettava todistus siitä, että hän on ottanut kasteen vastaan vapaaehtoisesti. Samalla hän sitoutuu ottamaan vastuun omasta uskostaan.

Julistaminen kielletty rangaistuksen uhalla

Vaikka kristittyjä onkin vähän, pelkästään Kathmandun alueella on noin sata kirkkoa. Nepalissa pätevät monet alkukirkon aikaiset asenteet ja tunnelmat. Kirkko on siellä missä kristityt ovat, ei siellä, missä rakennus sijaitsee.

Kehitysmaana Nepal on vetänyt puoleensa monia avustusjärjestöjä, vapaaehtoistyöntekijöitä ja lähetystyöntekijöitä. Tapasin useita suomalaisia lähettejä. Heidän tarinoitaan kuunnelllessani tajusin, kuinka tärkeää lähetystyössä on tehdä itsensä tarpeettomaksi, niin hassulta kun se oli aikaisemmin korvissani kuulostanut. Kehitysmaassa on tärkeää opettaa ihmisille omat taitonsa, eikä tehdä aina kaikkea valmiiksi.

Vihannesten myyjä Kathmandun kadulla, Nepal

Työskentelin kolme kuukautta *Sophia's home*-nimisessä tyttökodissa, jossa oli kaksitoista 7-14-vuotiasta lasta. He olivat joutuneet kokemaan hirvittäviä asioita elämässään. Osa tytöistä oli täysin orpoja, osa oli löytynyt kadulta ja osan vanhemmilla ei yksinkertaisesti ollut rahaa ruokkia lapsiaan. Ankeasta menneisyydestään huolimatta lapset olivat onnellisia. Lastenkotiin pääseminen on kuin lottovoitto. Kaikilla katulapsilla ei ole mahdollisuutta saada kotia, ruokaa ja koulutusta. Nepal vei sydämeni – suurin osa siitä jäikin näiden hellyyttävien nappisilmäisten lasten luokse.

En ole koskaan pitänyt itseäni lähetysoilijana. Harjoitteluni Nepalissa sai minut kuitenkin kiinnostumaan lähetystyöstä. Erilaisuus ei ole enää minulle pelottava, vaan kiinnostava asia. Hättää kärsivien ja apua tarvitsevien ihmisten todellinen kohtaaminen sai minutkin miettimään, voisinko kenties tehdä jotain heidän hyväkseen ja mitä se jotain olisi. Ihmiset ovat ihmisiä, missä ovatkin.

MINNA MARJANEN
Opiskelija Diakonia-ammattikorkeakoulussa

Lähetystehtävä kirkon nuorisotyönohjaajien koulutuksessa

**Kirkon Nuorisopäivien Kirkko 2015 -tulevaisuusseminaarissa
toukokuussa Kajaanissa nuoret antoivat julkilausuman,
johon kuuluivat mm. seuraavat kohdat:**

**Kirkon on säilytettävä perussanomansa vahvana ympäristön
muutoksista huolimatta.**

**Kansainvälisyyden lisääntyessä kirkon tulee suvaita paremmin erilaisia
ihmisiä ja kulttuureja sekä myös välittää tietoa muista kulttuureista.**

**Kirkon toimintaan osallistumisen pitää olla helppoa
riippumatta kulttuuritaustasta.**

**Jokaisen ihmisen pitää saada tulla kirkon toimintaan mukaan
minkälaisen uskon kanssa tahansa, ja kasvaa kirkon tarjoaman
sanoman avulla.**

Nämä julkilausuman kohdat taustoittavat hyvin myös sitä pohdintaa, jota kirkon nuorisotyönohjaajien koulutuksen seurantaryhmässä on käyty lähetystehtävään liittyvistä työtaidoista. Seurantaryhmän tehtävänä on koordinoita ammattikorkeakoulujen ja työelämän edustajien kanssa kirkon nuorisotyönohjaajien perus- ja täydennyskoulutuksen kehittämistä.

Parin viime vuoden aikana ryhmä on luonnostellut kirkon nuorisotyönohjaajan ydinosaamisen kuvausta koulutuksen ja työn kehittämisen yhdeksi apuvälineeksi. Toukokuun 2004 kokouksessa seurantaryhmä kartoitti lähetysten ja kansainvälisen diakonian näkökulmasta koulutuksen ja yhteistyön kehittämistä.

Oma identiteetti selville

Kirkon nuorisotyönohjaajien perus- ja täydennyskoulutuksessa tulisi lähteä kokonaisvaltaisesti lähetystehtävästä eli rakentaa ammatillista osaamista siten, että lähetystyö, lähetyskasvatus

ja kansainvälinen diakonia kuuluvat yhteen. Tämä on perusteltua paitsi kirkon perustehtävän näkökulmasta myös siksi, että näiden kolmen osa-alueen ammatillisten taitojen juuret ovat samanlaiset: oman uskonnon, uskonnollisen identiteetin ja kulttuurin tuntemus tulee olla vahvalla pohjalla ennen kuin voi mielekkäästi opiskella lähetysten ja kansainvälisen diakonian erityiskysymyksiä. Peruskoulutuksessa painopiste on paikallisseurakuntien lähetystehtävään liittyvässä ydinosaamisessa.

Lähetykseen ja kansainväliseen diakoniaan liittyvältä koulutukselta toivotaan tällä hetkellä erilaisia sisältöjä kuin esimerkiksi vielä kymmenisen vuotta sitten. Opiskelijat toivovat enemmän aikaa oman luterilaisen identiteettinsä pohtimiseen suhteessa muihin uskontoihin ja kulttuureihin. Kuka minä olen tulevana luterilaisen kirkon työntekijänä? Mitä missio minulle merkitsee? Pohdittava konkreettisempi kysymys on esimerkiksi se, mikä ero on maahanmuutta-

Kuva: Hanna Savonen

Mitä missio minulle merkitsee?

jatyöllä, sisälähetyksellä, kasteelle valmistavalla tai kasteopetuksella. Miten uskontodialogi suhteutuu seurakunnan kasvatus- ja lähetystehtävään?

Vasta seuraavan vaiheen kysymyksiä ovat kuinka lähetykskasvatusta tai kansainvälistä diakoniaa konkreettisesti toteutetaan tai mitä materiaalia on olemassa. Kirkon virkaan opiskelevien yleisenä toiveena ja haasteena on saada tilaa ja aineksia oman hengellisen identiteetin ja kirkon työntekijän ammatillisen identiteetin pohtimiseen (mm. Rask, Kainulainen & Pasanen 2003). Lähetystehtävään liittyvä ammatillinen osaaminen ei tee siinä poikkeusta.

Lähetystehtävä koulutusohjelmien osana

Ammattikorkeakoulujen (Diak, Keski-Pohjanmaan amk/Raudaskylä ja Yrkeshögskolan Sydväst/Lärkkulla) kirkon nuorisotyönohjaajan virkaan suuntaavissa opinnoissa ovat opistoasteen koulutukseen verrattuna korostuneet yleiset monikulttuurisen ja kansainvälisen työn taidot. Lisäksi koulutusohjelmiin kuuluu mahdollisuus opiskella 5 opintoviikon laajuisen lähetysten ja kansainvälisen diakonian opintokokonaisuus, joka tuottaa kelpoisuuden lähetyssihteerin virkaan. Tämä opintokokonaisuus toteutetaan ammattikorkeakoulun, Kirkon

lähetystyön keskuksen ja Kirkon Ulkomaanavun yhteistyönä.

Opintokokonaisuudesta ja sen tuottamasta osaamisesta on saatu hyvää palautetta ja siihen hakeutuu runsaasti opiskelijoita. Sekä kouluttajien että opiskelijoiden yhteinen havainto on kuitenkin se, että opintokokonaisuudessa joudutaan lähtemään liikkeelle hyvin perustavista lähetystehtävään liittyvistä kysymyksistä.

Vaikka monella opiskelijalla on siinä vaiheessa takana kirkon uskonon sekä monikulttuuriseen ja kansainväliseen työhön liittyviä opintoja, tuntuu siltä, että tarvitaan runsaasti tilaa ja aikaa lähetystehtävän ytimen pohtimiseen. Kuka minä olen lähetykskasvattajana? Kuka minä olen kansainvälisen diakonian toteuttajana?

Peruskysymysten äärellä

Ammattikorkeakoulujen perusopinnoissa tulee sitkeästi pitää edelleenkin kiinni siitä, että niiden aikana lähetystehtävän merkitys perheiden, lasten ja nuorten kanssa tehtävässä työssä on koulutuksessa mukana. Jos tämä osa-alue saa alusta pitäen tilaa ammatti-identiteettiin liittyvässä pohdinnassa, se antaa hyvät mahdollisuudet päästä ammattiopinnoissa syvällisempään pohdintaan.

Ammattikorkeakoulujen resurssit lähetystehtävään liittyvän ydinosaamisen tukemiseen ovat rajalliset. Yhteistyö KLK:n, KUA:n ja kir-

kon lähetysjärjestöjen kanssa on erittäin tärkeää ajantasaisen ja asiantuntevan kouluttajavoiman ja opintomateriaalin takaajina.

Koulutuksen suunnittelijat ovat peruskysymyksen äärellä: Mikä on kirkon lähetystehtävän ydin kasvatuksen ja nuorisotyön näkökulmasta? Mitä tietoja ja osaamista lähetystehtävästä tulevilla työntekijöillä tulee olla? Tämä, kuten kaikki muutkin ammattitaidon alueet, vaativat yhteistyötä seurakuntien kanssa.

Missio kirkkomme yhtenä perustehtävänä tulisi kuulua osana kaikkien kirkon virkaan valmistuvien opiskelijoiden harjoitteluun. Ongelmana toki on harjoitteluaian lyhyys ja valtava määrä työssäoppimiseen kuuluvia haasteita. Mutta silti – emmehän unohda opiskelijoiden ohjaajina

viestiä yhteyttä maailmanlaajuiseen Kristuksen kirkkoon.

MARJA PESONEN

*Kirkkohallitus/kasvatus ja nuorisotyö
KM, Kirkon nuorisotyöohjaajien koulutuksen
seurantaryhmän sihteeri*

Kirjallisuutta: Rask K, Kainulainen S & Pasanen S. 2003. Diakoniatyön ja kirkon nuorisotyön arki vuonna 2002. Diakonia-ammattikorkeakoulu, tutkimuksia 3.

Rask K, Kainulainen S & Pasanen S. 2003. Koulutuksen antamat valmiudet seurakuntatyöhön. Diakonia-ammattikorkeakoulu, tutkimuksia 4.

Viirimäki, J (toim.) 2004. Maailmansilta. Kirkon lapsi- ja nuorisotyö kohtaa maailman. Kirkkohallitus, kasvatus ja nuorisotyö.

Evankelioimisen oppituoli saksalaiseen yliopistoon

Pieneksi kirkkohistorialliseksi ihmeeksi luonnehtii *EKD Bulletin* uuden teologisen instituutin avaamista Greifswaldissa Koillis-Saksassa. ”Greifswaldin yliopiston evankelioimisen ja seurakunnan kehittämisen tutkimusinstituutti” on osa Greifswaldin yliopiston teologista tiedekuntaa, ja sen johtajina toimivat professorit Michael Herbst ja Jörg Ohlemacher.

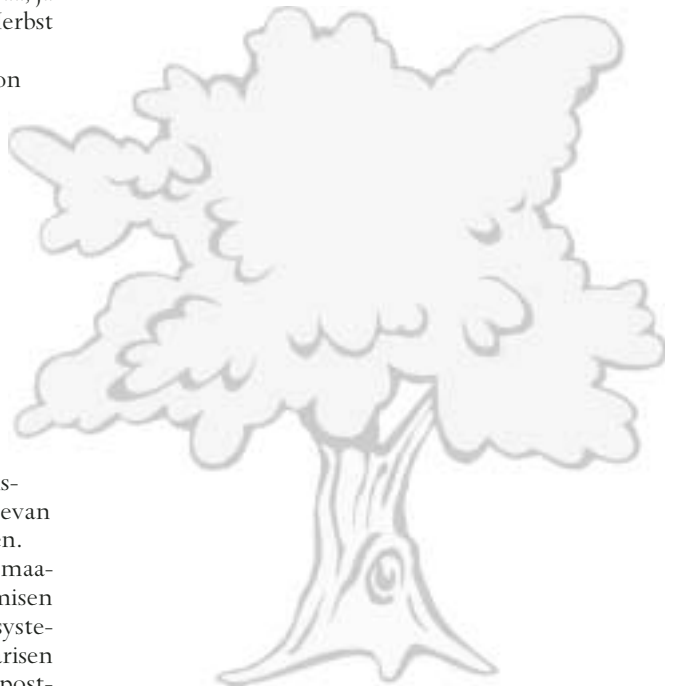
Instituutin perustamisen taustalla on Saksan evankelisen kirkon (EKD) synodissa vuonna 1999 käydyt keskustelut, jolloin mm. evankelisen teologian professori Eberhard Jüngel puhui siitä, miten kipeästi ”meidän täytyy täyttää tyhjä aukot kirkon opetuksessa, se on ekleesiologiassamme ja vielä tarkemmin, lähetyksessä ja evankelioimisessa”.

Pommerin, Württembergin ja Badenin maakirkot ovat sitoutuneet kustantamaan kukin yhden tutkijan uudessa instituutissa. Evankelioimisen Instituutin keskeisenä tehtävänä on ”tunustuksettomien” saavuttaminen. Koillis-Saksan alueella sanotaan 80% väestöstä olevan ilman minkäänlaista yhteyttä kristillisyyteen.

Instituutti keskittyy tutkimaan ihmisten maailmaa ja elämää, kehittämään evankelioimisen teologiaa yhteydessä käytännölliseen ja systemaattiseen teologiaan, etsimään missionaarisen seurakunnan kehittämismahdollisuuksia post-

modernissa ajassa sekä edistämään kristillistä kasvatusta Saksassa.

(EKD Bulletin No. 2/2004)

Dumela! Tervehdys Botswanasta!

Suomalaiset nuorisotyönohjaajat vierailivat Botswanassa, jossa luterilaisella kirkolla on vain kaksi nuorisotyöntekijää.

Maaliskuun 6. aamulla varhain alkoi Helsinki-Vantaan lentokentälle kokoontua unisia, mutta jännityksestä ja odotuksesta energisiä nuorisotyöntekijöitä. 14 hengen ryhmämme oli lähdössä ”Nuoret ja kansainvälinen vastuu” -opintomatkalle Botswanaan.

Opintomatka oli Helsingin hiippakunnan ja Suomen Lähetysseuran järjestämä. Odotukset olivat korkealla, mutta reilun kahden viikon päästä kotiin tullessa tuntui, että saimme niin

paljon kuin vain jaksomme ottaa vastaan. Su-lattelua riittää pitkäksi aikaa.

Afrikka ui
ihon alle

Aidsin varjossa

”Afrikka ui ihon alle”, kuten lähetystyötä pitkään Botswanassa tehnyt Iiris Kontra meille opetti. Katselimme kirahveja, seeproja ja norsuja silmästä silmään — meillä kummallakaan ei ollut kiire minnekään. Kävimme pienissä ryhmissä paikallisten työntekijöiden kanssa kodeissa tapaamassa sellaisia perheitä ja perheitilanteita, jollaisia emme olleet koskaan Suomessa kohdanneet. Teimme pareittain AIDS-valistustyötä kodeissa seuraten työntekijöiden työskentelyä ja liittyen siihen.

Istut pienen talon edustalla puun varjossa ja sinulta kysytään: ”Voiko saada lapsia, jos on AIDS?” Mitä vastaat, kun tiedät, että 30-40 prosentilla botswanalaisista on tämä tauti ja 40 prosentin todennäköisyydellä se siirtyy raskaana olevasta äidistä lapseen?

Entä kun sinulta kysytään ”Voiko botswanalainen perinnelääkäri parantaa AIDS:sta, kuten he väittävät tekevänsä?” Vastausta miettiessä on hyvä huomioda se, että 90 prosenttia maan asukkaista käyttää perinteisten lääkäreiden palveluksia ja luottaa huomattavasti vähemmän länsimaalisiin lääkäreihin ja lääketieteeseen kuin me eurooppalaiset.

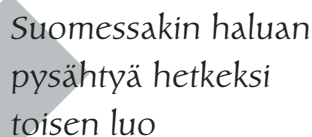
Musiikin siivin

Botswanalaiset nuoret ovat vähintään yhtä innostavia kuin suomalaiset nuoret, monella tapaa aivan samanlaisia. Sain vetää heille bibliodraamaa, jossa puhuimme niin suomea, englantia kuin setswanaakin. Nuoret lähtivät ennakkoluulottomasti mukaan työskentelyyn ja tiesivät yllättävän paljon Raamatun henkilöistä. Pelasimme Botswana-Suomi -jalkapallo-ottelun, mikä oli hauskaa ja yhdistävää. Viimeinen erä päättyi vasta kun aurinko laski – hiestä märkinä saunaa ei enää kaivattu, onneksi suihkuun pääsi. Oli hyvä jatkaa seuraavana päivänä samalla porukalla nuorten jumalanpalvelusta ja konserttia.

Koko Botswanan luterilaisessa kirkossa on vain kaksi nuorisotyöntekijää. Niinpä nuorten oma komitea kantaa pitkälti vastuuta paikallisseurakunnan nuorten toiminnasta. Nuorten illassa yksi nuori ohjasi tutustumiset, toinen

leikin ja kolmas kuoron. Illan päätössanatkin olivat nuoren vastuulla. Työntekijä katsoi vierestä, kuinka hienosti kaikki toimi. Tätä voisi olla Suomessakin enemmän.

Musiikki, äänissä laulaminen ja esilaulajana toimiminen tuntui käyvän lähes jokaiselta. Jopa alle kouluikäiset pyhäkoululaiset osasivat toimia esilaulajina. Ja heidän opettajansa rohkaisivat heitä siihen. Niin lasten kuin nuortenkin ryhmät lauloivat kokoontumisissaan paljon. Laulut on helppo kantaa matkassa mukana koko ajan, muuta havainnollistamisvälinettä ei usein olekaan.

Suomessakin haluan pysähtyä hetkeksi toisen luo

Botswanasta haluaisin ottaa arkeeni elämään kunnollisen tervehtimisen. Niin nuoret kuin vanhatkin tervehtivät aina toisiaan kätellen botswanalaisittain: ”Dumela!” Niin jumalanpalveluksen kuin muidenkin tilanteiden jälkeen kaikki tervehtivät kaikkia. Täällä Suomessakin haluan pysähtyä hetkeksi toisen luo, tervehtiä häntä kaksin käsin, kiirehtimättä pysähtyä kysymään toiselta, mitä kuuluu. Uskon, että näin sekä minä että tämä toinen voi paremmin, kun tulee kohdatuksi.

Ennakkoluuloton ja innostunut matkaryh-mämme oppi, että lähetystyöntekijät ovat tavallisia seurakunnan työntekijöitä, joiden työnkuvaan kuuluu kaikki mahdollinen. Tätähän se on usein Suomessakin. Miksen voisi tehdä työtä yhtä hyvin Botswanassa tai muualla Suomen rajojen ulkopuolella? Tai sitten minun paikkani on jakaa muualla olevien nuorten elämästä täällä Suomessa.

PIRJO KETTU
Suomen Lähetysseuran nuorisosihteeri

Maaseudun kylissä eletään edelleen kaukana kehittyneiden maiden käsityksestä hyvinvoinnista.

Kuva Karolina Kytölä

Palanen Intiaa opiskelijan silmin

Harjoittelu Intiassa avasi ikkunan köyhien, mutta monella tapaa rikkaiden ihmisten elämään.

Kapeita kujia slummeissa ja olkkattoisia majoja maaseudun pienissä kylissä. Uteliaita katseita sekä perässä juoksevia pieniä lapsia lähes kaikkialla. Toivottomalta tuntuva köyhyyttä ja kurjuutta, nälkää ja sairautta. Kaiken keskellä valoisa ilma-piiri, hymyjä, naurua, tanssia ja iloa.

Vietin kevään 2003 Intian Kolkatassa katu-lapsityössä. Opiskelen Diakonia-ammattikorkeakoulussa sosionomi-diakoniksi ja Intian työskentely oli opintoihini liittyvä monikulttuurisuuden harjoittelujakso. Meitä oli viisi saman alan opiskelijaa työskentelemässä yhdessä Intian koilliskulmassa sijaitsevassa Kolkatassa. Kolmen kuukauden mittaisella harjoittelujaksolla eh-

dimme hiukan saada käsitystä Intian monipuolisesta kulttuurista.

Ihmisten elämä on Intian eri kolkissa hyvin erilaista erilaisen ilmaston ja elinkeinojen erilaisuuden vuoksi. Intian koilliskulmaankin mahtuu niin erilaisia ihmisryhmiä, tapoja, paikalliskulttuureja ja ongelmavyyhtejä, että kykenimme saamaan niistä vain kapean kuvan.

Suurimmaksi osaksi työskentelimme *Institution of Psychological and Educational Research (IPER)* -nimisessä organisaatiossa, joka järjestää katulasten koulutusta Kolkatassa. Tutustuimme ja osallistuimme kuitenkin myös Luterilaisen Maailmanliiton (LML) työhön.

Apua ryhmistä

LML:lla on Kolkatan pohjoisosassa slummiprojekti *Urban Development Project*. Sen tavoitteena on kohentaa slummissa asuvien ihmisten konkreettisia elinoloja tarjoamalla koulutusta, lääkärin palveluja ja työllistymisohjausta erityisesti naisille ja nuorille. Olennaista työssä on voimaannuttaa jo slummissa olevia ryhmäytyneitä ihmisryppäitä ja ohjata heitä taistelemaan oikeuksiensa puolesta. Naisten ”self-help”-ryhmät ovat tärkeä työmuoto. Naiset kokoontuvat aluksi ohjatusti pohtimaan omaa elämäänsä ja suunnittelemaan toimia, jotka keventäisivät heidän arjen taakkaansa. Tavoitteena on, että ryhmät ennen pitkää alkaisivat toimia ilman LML:n työntekijän ohjausta.

Kurjuuden keskellä valoisa ilmapiiri

Saimme mahdollisuuden tutustua projektiin paikan päällä. Slummi, johon paremmin tutustuimme, oli jo ollut LML:n työn alla joitakin vuosia ja työ oli alkanut kantaa hedelmää. Slummin yleisille oli keskimääräistä slummia siistimpi, sillä hygieniaopetus oli slummissa koettu tärkeäksi ja sen tarjoamia neuvoja haluttiin käytännössä toteuttaa. Slummin naisista moni oli löytänyt itselleen työn, jossa hän saattoi kerätä oman osuutensa perheen tarvitsemista varoista kunniallisesti. Esimerkiksi lasinsirpaleiden kerääminen kaupungin kaduilta, niiden lajitteleminen väreittäin ja myyminen lasitehtaalle oli monen naisen arjen pelastus.

Slummissa oli aktiivisesti toimiva naisten ”self-help”-ryhmä. Ryhmä ei vielä toiminut pelkästään slummin naisten voimin, mutta siihen suuntaan oltiin menossa. Vertaistuen merkitys

on arvaamattoman tärkeä, sillä monissa perheissä koettu perheen isän käyttämä väkivalta ja päihteiden liiallinen käyttö hiljalleen tuhoavat naisten itseluottamusta ja omanarvon tuntoa. Tällaisten tunteiden elvyttäminen ja me-tunteen herättäminen slummin naisten välille vapauttaa heille paljon energiaa työhön, omaan kasvuun sekä koulutukseen.

Maanviljely kannattavaksi

Rural Development Project keskittyy maaseudun kylien ongelmien lievittämiseen. Projektin tarkoitus on vastaava kuin slummissa tehtävän työnkin. Maaseudun ongelmat poikkeavat kuitenkin kaupungin ongelmista ja näin ollen tarjoavat työntekijöille uudenlaisia haasteita. Intian valtavat vastakohtaisuudet eri vuodenaikoina, kuivuus ja tulvat, kuumuus ja viileys, luovat työlle omat vaikeutensa. Maaseudun työssä on keskityttävä siihen, että maanviljely saadaan kannattavaksi ja järjeistetyksi. Vasta, kun ruokaa on kullekin tarpeeksi, jaksavat asukkaat kiinnostua kirjainten opettelusta tai hygieniahuollosta.

Maaseutuun tutustuminen oli minulle erityisen koskettavaa. Savimajoissa asuvien, vetensä kaukaa hakevien ja toisinaan nälkää näkevien ihmisten keskellä vallitsi jonkinlainen rauha ja lepo. Joihinkin kyliin oli jo tullut sähkön mukana televisio ja sitä myötä tietoa muusta maailmasta, mutta useimmissa kylissä ihmiset edelleen elivät täysin tietämättöminä ympärillään riehuvista multimedialta, sodista, muodista tai valtataisteluista. Tärkeää oli ainoastaan päivittäinen työ, omat ihmissuhteet ja kylän yhteinen hyvinvointi.

Kokemani palanen Intiaa painui sisälleni elävästi väreineen, hajuineen ja äänineen. Elän sitä edelleen kaivaten päästä takaisin jatkamaan työtä, mitä monet jo tekevät Intian konkreettisesti köyhien, mutta monella muulla tapaa rikkaiden parissa.

KAROLINA KYTÖLÄ

Opiskelija Diakonia-ammattikorkeakoulussa

Miten saamme aikamme nuoret vakuuttamaan lähetystyön tärkeydestä ja oikeutuksesta?

Lähetystyö osaksi nuoren kristityn elämää

”Hän on lähettänyt meidät ja nyt me lähetämme teidät!”. Tämä oli ensimmäinen lause lähetystyöstä, jonka kuulin 14-vuotiaana elämäni ensimmäisessä nuortenillassa. Kahdeksan vuoden takainen kokemus on vaikuttanut paljon ajatteluuni lähetystyöstä. Mielleyhtymä ei ole ollut millään tavalla myönteinen.

Myöhemmin, kun menin mukaan seurakuntaan, lähetystyö oli hyvin pienessä roolissa nuorten keskuudessa. Asennevammaani en siis saanut parannettua. Vasta viimeisen vuoden aikana olen saanut rakentaa uudelleen kuvani ja asenteeni lähettämisestä, lähtemisestä ja niiden tärkeystä. Kansainvälinen harjoittelu kehityksessä teki ihmeitä, se auttoi jäärpäistä ja ”kaikentietävää” pientä ihmistä näkemään ja ymmärtämään oman vastuunsa Jumalan valtakunnan työssä.

Lähetys sydämen asiaksi

Opiskelijan myötä olen pohtinut omaa ammatillista identiteettiäni, tulevaa työtäni nuorten parissa seurakunnassa ja sitä, kuinka lähetystyön tulisi olla osana nuorisotyötä. Miten saamme aikamme nuoret vakuuttamaan lähetystyön tärkeystään ja oikeutuksestaan? Mitkä ovat omat asenteemme lähetystyötä kohtaan ja miten ne vaikuttavat tulevaisuuden aikuisiin? Voisiko tai pitäisikö lähetystyö olla keskeisenä osana nuorisotyötä?

Useat seurakuntalaiset mieltävät lähetystyön melko suppeana. Yleisimmät mielikuvat liittyvät köyhiin Afrikan maihin ja sen nälkiintyneisiin lapsiin. Onko siinä kaikki, mitä voimme heille lähetystyöstä kertoa?

On toki olemassa niitä, joille lähetys on sydämen asia. Seurakunnissa on lähetyspiirejä, joissa kokoontuvatkin varttuneemmat ja jo elämää nähneet seurakuntalaiset. Eräs tapaamani lähetyspiiri kutsui lähetyspiiriläisiään leikkisästi ”lähetysnuoriksi”. Hänen lähetyspiirinsä keski-ikä taisi olla 65+. Onko ylipäätään mahdollista saattaa lähetystyö osaksi nuorta seurakuntaa? On selvää, että kaikkia kristittyjä ei ole tarkoitettu lähtemään – lähettäjänä ja esirukoilijana voi kuitenkin toimia kuka tahansa, iästä riippumatta.

Harjoitteluissa kulissien taakse

Oma lähetyskiinnostukseni on siis kehittynyt viimeisen vajaan vuoden aikana. Viime syksynä

tein harjoittelun Nepalissa lastenkodissa. Sen jälkeen kävin lähetyspiirejä-kurssin. Keväällä minulle tarjoutui mahdollisuus tehdä toinen harjoittelu Kirkon lähetystyön keskuksessa. Harjoittelu oli erittäin valaiseva. Olin kuullut, että on olemassa tällainen paikka, mutta minulla ei ollut todellakaan mitään käsitystä siitä, mitä siellä työskentelevät ihmiset tekevät. Harjoitteluni aikana sain vähän nähdä ”kulissien taakse” ja samalla opin paljon uusia asioita lähetystyöstä, sen eri muodoista ja organisaatioista sen takana.

Kuluneen vuoden aikana olen miettinyt useaan otteeseen, mikä on ollut se jokin, joka on saanut minut kiinnostumaan lähetystyöstä ja tuntemaan oman vastuuni? Ehkä se, että on nähnyt, kuinka lähetystyötä tehdään. Olen saanut omin silmin nähdä ja kohdata niitä ihmisiä, jotka tarvitsevat apua ja niitä, jotka ovat apua saaneet.

Minun vastuuni?

Jumalanpalveluksen yhteydessä kerätään kolehti oman seurakunnan nimikkolähteille, mutta jos kukaan ei ole kertonut, miten rahalahja oikeasti voi auttaa, voiko kirkkokansa todella ymmärtää lahjansa merkityksen? Ainakin minulle lahjan merkitys jäi piiloon –laitoin rahaa kolehtiin vain tottumuksesta. En koskaan ajatellut sen auttavan niitä nälkäänäkeviä lapsia, joita uutisissa olin nähnyt.

Yhteiskuntamme ihmiskuva on kiero. Länsimaalaisina hyvinvointivaltion kansalaisina olemme oppineet tuijottamaan omaan napaamme. Ratkaisuja elämässä teemme hyvin itsekäästi. Toisten auttaminen ja huomioiminen ovat hyveellisiä arvoja niin kauan, kun niiden toteuttaminen on minun mielestäni kivaa ja hyödynyistä itse. ”Kerran kirkkaudessa -palkkio” ei innosta monia. Tällainen lähtökohta lähetyskasvatukseen ei ole kovin valoisia. Mitä me voisimme tehdä? Esimerkin painoarvo on tässäkin asiassa mittaamattoman suuri. Tulisiko minun, sinun, meidän kantaa ensin vastuumme lähimmäisistämme, jotta tulevaisuuden aikuiset saisivat eväitä kantaa oma vastuunsa?

Mikä olikaan se minun vastuuni?

MINNA MARJANEN
Opiskelija Diakonia-ammattikorkeakoulussa

Lähetyksen Uudet tuulet

Koululaiset, opiskelijat ja nuoret aikuiset kokoon- tuvat musiikin, sanan, rukouksen ja yhdessäolon merkeissä Uudet tuulet —iltoihin Lähetyskirkkoon.

Uudet tuulet eivät nimestään huolimatta ole ilmiö vailla perinteitä, vaan iltoja on järjestetty jo useiden vuosien ajan. Monet henkilöt ovat antaneet panoksensa illoille, mikä on muokannut iltojen sisältöä ja muotoa moneen kertaan. Syksyn 2003 ensimmäisen illan aluksi luettiin Kol. 3:16: ”Antakaa Kristuksen sanan asua runsaana keskuudessanne. Opettakaa ja neuvokaa toisianne kaikella viisaudella ja laulakaa kiittolisin mielin Jumalalle psalmeja, ylistysvirsiä ja hengellisiä lauluja”. Nykyiset Uudet tuulet pyrkivät rakentumaan näille Paavalin mainitsemille aineksille.

Musiikista kantaa päävastuun Maria Laakso. Yhteislaulua on yleensä rydyttämässä esilauluryhmä Opiskelijoiden lähetysliiton kuorosta. Lisäksi kussakin illassa on musiikkivieras, joka voi olla mitä vaan trubaduurista suureenkin kuoroon. Paavali kehotti pitämään esillä sanaa. Viime vuosina Uusien tuulien raamattuopetuksesta on vastannut Pekka Y. Hiltunen. Lähes jokaisessa illassa on myös varattu aikaa rukoukselle. Rukousjakson toteutuksessa on sovellettu Tuomas-messusta tuttuja sivualttareita ja esirukouslappuja. Illat ovat päättyneet yhteiseen meuhutukseen, jonka järjestelyistä on vastannut Lähetyskirkon toiminnanohjaaja Heleena Hilvo.

Uudet tuulet ja lähetys

Lähetys on keskeinen teema Uudessa tuulissa. Jo iltojen puitteet voidaan nähdä lähetykskasvattajana. Lähetyskirkko itsessään on suomalaista lähetyksperintöä parhaimmillaan. Kirkossa on puhuttu lähetyksestä ja rukoiltu sen puolesta jo usean sukupolven ajan. Alttarilta on lähdetty viemään evankeliumia ympäri maailmaa.

Iltojen musiikkivierailla on usein lähetyskytköksiä. Iltojen pitkäaikainen dynamo Pekka Simojoki ja SLS:n musiikkiryhmät vierailevat illoissa säännöllisesti. Illoissa esitellään mahdollisuuksia olla mukana lähetyksen asiassa: SLS:n nuorille ja nuorille aikuisille suuntaamat

toiminnot, kuten esikoulutuskurssit, Operaatio lähetyskoulutus, musiikkiryhmä Cumina ja illoissa vahvasti mukana oleva Opiskelijoiden lähetysliitto.

Pyrkimyksenä on ollut, että kustakin toiminnasta on ollut kertomassa ihminen, joka on itse ollut mukana. Tällöin kukin toimintamuoto on saanut kasvot. Lähetystä on tuettu illoissa myös kouriintuntuvoin keinoin, kuten kolehdein ja rukouksin. Uusiin tuuliin kohdistuu monenlaisia odotuksia. Jotkut käyvät illoissa säännöllisesti, toiset poikkeavat vain silloin tällöin. Jotkut tulevat kuuntelemaan hyvää musiikkia, toiset hiljentymään. Jotkut ovat vasta etsimässä paikkaansa, toiset tulevat tapaamaan ystäviä. Joillekin lähetys on ollut tuttua lapsesta asti, toiset eivät tiedä siitä juuri mitään. Jotkut pohtivat lähetykskutsumustaan, toiset eivät. Myös iltojen suurelta osin talkoopohjalta mukana olevat vastuunkantajat muodostavat monivaihteisen joukon. Tällöin iltojen profiili ei voi rakentua yksittäisten henkilöiden tai selvästi vakiintuneiden menettelytapojen ympärille. Jokainen ilta on erilainen.

Sanaa ja rukousta

Kun Uusia tuulien tehtävää ja muotoa on pohdittu, on sana ja rukous nähty tärkeinä. Viihtymisen ja yhdessäolon keskellä on hyvä tarjota myös jämerää purtavaa. Musiikki ja raamattuopetus ovat omilla tavoillaan avanneet sanaa. Esirukousjakson aikana kirkkoon kokoontunut väki on saanut hiljentyä yhteisten ja omien rukous-

Musiikki ja
raamattuopetus
avaavat sanaa.

Pekka Simojoki on Uudet tuulet —lähetysiltojen pitkäaikainen dynamo.

aiheidensa ääreen. Sana ja rukous ovat kristityn perusevästä, joka antaa voimia elämiseen, ja siten myös lähetysten parissa toimimiseen. Sanan ja rukouksen myötä illoista tulee jumalanpalvelusta, jossa Kaikkivaltias palvelee luomiaan ihmisiä. Uusien tuulien merkitystä lähetyks kasvattajana voidaan pohtia monelta kannalta. Yksi voi kokea illat lähinnä tiedon antajina ja lähetysten asian esillä pitäjinä. Toiselle illat ovat tärkeä osa kristityn jumalanpalveluselämää. Kolmas näkee illat lähetysten ystävien kohtaamispaikkana.

Oli lähestymistapa mikä hyvänsä, Uudet tuulet ovat täyttäneet tehtävänsä, mikäli ne osaltaan auttavat mieltämään lähetysten luontevaksi osaksi koko kirkon ja yksittäisen kristityn elämää. Tällöin lähetys ei jää irralliseksi, vaan se nousee suoraan uskon perusteista. Uudet tuulet ovat onnistuneet, mikäli ne ovat osa Jumalan ja ihmisten välisen suhteen perusdynamiiikkaa: Jumala toisaalta kokoaa meidät luokseen ja palvelee meitä lahjoillaan, toisaalta hän lähettää meidät maailmaan elämään todistajinaan.

TIMO-MATTI HAAPIAINEN
Seurakuntapastori, Oulunkylän seurakunta

Seurakunnan lähetyssihteerien ja Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilöiden valtakunnalliset neuvottelupäivät

27.-29.1.2006
KUOPION MUSIIKKITALOSSA
Järjestäjinä:
Kirkon lähetystyön keskus,
Kirkon Ulkomaanapu ja
Kuopion hiippakunta

*Mutta minä vastasin: "Voi
Herra, Jumalani, en minä osaa
pubua, minä olen niin nuori!"*
*Silloin Herra sanoi: Älä sano,
että olet nuori, vaan mene,
minne ikinä sinut lähetän, ja
pubu, mitä minä käsken sinun
pubua. Älä pelkää ketään,
sillä minä, Herra, olen sinun
kanssasi ja suojelen sinua.*

Jer. 1:6-8

Maailmansilta kuljettaa kansainvälisyyteen

Maailmansilta on Kirkon Kasvatus- ja Nuorisotyön keväällä 2004 julkaisema kansainvälisiin kohtaamisiin rohkaiseva ja niihin eväitä antava tietopaketti. Julkaisu on suunnattu erityisesti lasten ja nuorten parissa työskenteleville, mutta kulttuurien kohtaamiseen, ekumeeniseen yhteistyöhön ja kansainväliseen toimintaan kannustaessaan se antaa pohdinnan aiheita ja tärkeää tietoa kenelle tahansa.

Maailma on yhä tiiviimmin läsnä arjessamme ja tekemisissämme. Tiedämme paljon siitä, mitä maailmalla kaiken aikaa tapahtuu ja yhä useammin kohtaamme eri kulttuureista tulevia ihmisiä omassa ympäristössämme. Vaikkemme matkustaisi mihinkään, maailma tulee luoksemme. Maailmansilta-julkaisun tekijät ja kirjoittajat haluavat kannustaa kohti kaikkea uutta ja ehkä alkuun vierastakin.

Kokemusten jakamista

Maailmansilta-julkaisu käsittelee kansainvälistä yhteistyötä hyvin monista eri lähtökohdista: nuorisovaihto-ohjelmat, ystävyysseurakuntayhteistyön monipuolisuus, Taize-yhteisön tarjoamat mahdollisuudet ja Tuiran seurakunnan nuorten Tansania-projekti tulevat tutuiksi. Julkaisun kirjoittajat myös pohtivat kristityn vastuuta maailmassa ja jakavat kokemuksiaan kansainvälisyyteen liittyvien hankkeiden käytännön toteuttamisesta.

Kun kokosin ja kirjoitin julkaisua, sain usein nähdä ja kuulla halun kokemusten jakamiseen. Ne, jotka tekivät vaikkapa maahanmuuttajatyötä tai olivat lähdössä lähetystyöhön, halusivat mieluusti jakaa kokemaansa ja pohtimaansa. Toisaalta ne, jotka vasta suunnittelivat omaa projektiaan tai jotka tunsivat olevansa etäämmällä kaikesta suurempien kaupunkien monikulttuurisuustoiminnasta, olivat innokkaita luomaan yhteyksiä muihin, jo kokemusta hankkineisiin.

Jakamista, iloa ja yhteyden löytämistä, sitähan kansainvälinen toiminta parhaimmillaan on. Mutta se on myös puurtamista, organisoimista, matkajärjestelyjä, rahankeruuta, odottelemista

Vieras kiehtoo
ja pelottaa

ja epävarmuuden sietoa. Jokaisella matkalla, jokaisessa kansainvälisessä tapahtumassa, ekumeenisissa tapaamisissa tai uskontojen välisessä kohtaamisessa uskoamme aina sekä koetellaan että vahvistetaan.

Monia nuoria maailma ja erilaisuuden kohtaaminen kiehtoo ja kiinnostaa, toisissa taas kaikki vieras ja outo aiheuttaa torjuntaa ja pelkoa. Kristillisyyden antaa vahvan tuen muiden kohtaamiseen.

Kirkon Kasvatus- ja Nuorisotyö haluaa auttaa nuorten parissa toimivia ottamaan kansainvälisyyden, ekumeenisen yhteistyön ja monikulttuurisuuden teemat aktiivisesti mukaan omaan arkiseen työhönsä. Tähän työhön on tarjolla paljon virikkeitä, asiantuntijoita, hyviksi koettuja toimintamalleja sekä kirjallisuutta ja muuta tukimateriaalia. Maailmansilta auttaa löytämään näiden lähteiden luo.

JAANA VIIRIMÄKI

Maailmansilta
Julkaisija: Kirkon Kasvatus ja Nuorisotyö
Toim. Jaana Viirimäki
Hinta 5 euroa
Tilaukset: Kirkkohallitus,
julkaisumyynti@evl.fi
Puhelin: (09) 1802 229, 1802 315

Lähetys- ja evankelioimistyön foorumi

keskiviikkona 24.11.2004

Paikka: Ortodoksisen seurakunnan seurakuntasali,

Unioninkatu 39, Helsinki.

Aika: klo 12–16.

Lähetysten ja evankelioimistyön keskustelufoorumi on kaikille kiinnostuneille avoin tilaisuus.

Foorumiin kutsutaan erityisesti Suomen ekumeenisen neuvoston jäsen- ja tarkkailijakirkkojen / -yhteisöjen sekä Helluntaiherätyksen lähetys- ja evankelointityön parissa toimivia henkilöitä.

Teemanäkökulmaksi on valittu Evankelioimisen perusteet. Teeman käsittely pohjautuu tammikuussa 2004 järjestettyyn Evankelioimiskongressi E4:ään ja sen puitteissa Suomen ekumeenisen neuvoston kautta tehdyn kyselyn palautteeseen.

Järjestelyistä vastaa Lähetysyhteistyöryhmä, joka muodostettiin Vivamon lähetysneuvottelun (1998) jälkeen. Yhteistyöryhmässä ovat edustettuina Suomen Lähetysneuvosto, Suomen vapaakristillinen neuvosto ja SEN.

Foorumiin osallistuminen on maksutonta. Aluksi tarjotaan kohtuuhintainen lounas.

Lisätietoja: Sirpa-Maija.Vuorinen@ekumenia.fi

Kurkista MOD-kotisivuille. Sieltä löydät hyvää, tarpeellista ja antoisaa kurssitarjontaa juuri sinulle. Suo itsellesi aikaa ja tilaisuus miettiä omaa kulttuurista viitekehystäsi ja sen vaikutusta asenteisiisi. Tule vaikka ilkkoon!

MOD-peruskurssi

12.-14.1.2005 Ilkon kurssikeskus, Kangasala

Kohderyhmä: kaikki kirkon ja kristillisten järjestöjen työntekijät ja vapaaehtoiset

Sisältö: Me ja muut –dynamiikka. Kurssilla tarkastellaan omia maailman hahmottamisen malleja, ihmiskuvaa, ihmisoikeuksia ja omaa kulttuuriamme. Kurssi antaa samalla hyviä työkaluja ja pedagogista mallistoa sovellettavaksi omaan työhön.

Järjestäjä: kirkon maahanmuuttajatyö

Kustannukset: km 50 €, th 100 €

Tiedustelut ja ilmoittautuminen 17.12.2004 mennessä: Marja-Liisa Laihia, puh. 09-1802 410, marja-liisa.laihia@evl.fi

Mission – något för de unga?

Stämningen är öppen och varm när jag stiger in i matsalen på Stiftsgården Lärkkulla. Runt borden sitter tretton unga vuxna och låter sig väl smakas av maten. Personerna känner varandra väl och samtalet flödar. Det är deltagarna i den tredje av Finska Missionssällskapet (FMS) arrangerade svenska preliminärutbildningen som har samlats till sitt sista kursveckoslut. Sammanlagt har de deltagit i fem kursveckoslut. Programmet har varit intensivt och varierande.

Tillsammans har de funderat över vad mission innebär i dagens värld och över sin egen plats inom missionen. Detta sista kursveckoslut får de veta hur de skall gå till väga om de önskar göra praktik på något av FMS arbetsfält och hur FMS rekryterar sina nya missionärer. Därtill har preliminärutbildningen besök av pastor Dib Ndong från Senegals lutherska kyrka och hans följeslagare, kyrkoherde Stig-Olof Fernström, tidigare Senegalmissionär.

Missionsinformation

Preliminärutbildningens idé är att en grupp missionsintresserade unga vuxna under fem veckoslut samlas för att få aktuell missionsinformation, fundera över sin egen plats inom missionen och träffa andra med samma intresse. Det är inte lätt att bestämma sig för att åka ut som missionär. Det krävs tid att klarlägga de egna förutsättningarna och att bli du med tanken att förbinda sig på långsikt. Preliminärutbildningen vill erbjuda unga en möjlighet att pröva sin kallelse, fördjupa sig i missionstänkande samt få en inblick i missionärlivets realiteter.

Ämnen som behandlas är bl.a. Bibelns missionssyn, trender och metoder inom missionen, FMS verksamhetsprinciper och arbete, mötet med olika religioner och kulturer, den egna kallelsen och identiteten samt liv och arbete utomlands.

Mellan kursveckosluten får deltagarna hemuppgifter att utföra. Som föreläsare på preliminärutbildningen fungerar nuvarande och tidigare missionärer, FMS personal i hemlandet samt sak-

kunniga på olika områden. Efter genomgången preliminärutbildning har deltagarna möjlighet att ansöka om en praktikplats på något av FMS arbetsfält. På så sätt får de även en glimt av mission i funktion.

Missionärsrekrytering

Den följande svenska preliminärutbildningen startar i februari 2005. Redan har bl.a. biskop Erik Vikström och andra goda föreläsare lovat medverka. Av deltagarna förutsätts kristen övertygelse, allmän lämplighet och omkring 20 till 30-års ålder. Deltagarna antas till kursen på basen av ansökan. Sammanlagt har 50 unga vuxna deltagit i en svenskspråkig preliminärutbildning. Därtill har många gått utbildningen på finska innan kurserna på svenska startade. Detta är en viktig potential för missionärsrekryteringen.

FMS förhoppning är att församlingarna skulle uppmuntra sina unga att delta i preliminärutbildningen och att de vid behov skulle stöda deltagare ekonomiskt. Kursen är kraftigt subventionerad, men kostnaderna är ändå höga för en studerande. För församlingen kunde det vara inspirerande att på nära håll få följa och stöda en ung persons eventuella utveckling till missionär. Även församlingsanställda och personer som önskar arbeta med mission i hemlandet har nytta och glädje av kursen eftersom den ger rikligt med missionsinformation och möjlighet att reflektera över missionens nutida situation.

Skriftskolsafari

En annan verksamhetsform bland unga i Borgå stift är skriftskolsafarin. Safarin består av en grupp missionsintresserade ungdomar som under sommarmånaderna besöker skriftskolläger runt om i stiftet, undervisar om mission och håller missionsrelaterat program. Avsikten med skriftskolsafarin är att stöda församlingarna i deras missionsfostran och att erbjuda ett missionsprogram som kan

Preliminärutbildningspraktikan Anu Ylitolonen leder barn på Hosianna daghemmets gård i Namibia.

Kuva: Pirre Saario 2003

sporra till ett ökat missionsintresse bland konfirmanderna.

Den första skriftskolsafarigruppen sändes ut år 1986 och bestod av Pia Kummel-Myskog, Stefan Myrskog och Yvonne Hedman. Safarin har därmed nu avverkat sin adertonde säsong. Skälet för FMS att år efter år erbjuda skriftskolsafarin till församlingarna i Borgå stift är att konceptet är fungerande och att det finns efterfrågan. Församlingarna vill variera sin undervisning och erbjuda konfirmanderna ett intressant och utmanande program.

Safariteamet står åldersmässigt rätt nära konfirmanderna och talar till dem på deras egen nivå, medryckande och inspirerande. Skriftskolan är därtill ett naturligt sammanhang att tala om mission. Ekonomiskt sett är safarin självbärande, den avgift som församlingarna erlägger för safarin besök motsvarar i hög grad FMS utgifter. För FMS är skriftskolsafarin en möjlighet att få kontakt med ett stort antal ungdomar i en åldersgrupp som annars är svår att nå. Genom att använda vanliga missionsintresserade ungdomar i safariteamet vill FMS visa att mission är en naturlig del av det kristna

Skriftskolan är ett naturligt sammanhang att tala om mission.

livet och inte bara något som missionärer utför i främmande länder.

Sommaren 2004 bestod safariteamet av Laura Seppänen, Daniel Särns, Charlotta Westerling och Agneta Wikström. Sammanlagt hade de 30 församlingsbesök under 2,5 månader – ett rätt stort antal besök med tanke på att avstånden i Borgå stift ofta är långa. Antalet församlingsbesök har hållit sig tämligen konstant under de senaste åren. För att kunna tillgodose efterfrågan på skriftskolsafarin överväger FMS att nästa sommar under de brådaste veckorna sända ut två team för att utföra arbetet.

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN
Missionspedagog, Finska Missionssällskapet

Maailmanympäri- matkalla

IHANKO TOTTA! - Kirja ja äänite varhaisnuorten ohjaajille. Toimittajat Pirjo Lehtonen-Inkinen ja Pirjo Myllärniemi. Suomen Lähetysseura, 2004. 193 s.

Ihanko totta! -kirja ja cd on erittäin monipuolinen työkalupakki kaikille varhaisnuorten parissa työskenteleville. Se tarjoaa aineksia lähetys- ja monikulttuurisuuskasvatukseen, uskontotunneille sekä kansainvälisyyskasvatukseen. Kirjan värikkäät kertomukset, uudenlaiset ideat, reseptit, näytelmät ja askarteluohjeet on suunnattu varhaisnuorille esimerkiksi kouluissa, päiväkodeissa, kerhoissa ja seurakunnissa.

Ihanko totta! -kirja sisältää opettajalle/ohjaajalle helppokäyttöisiä vinkkejä ja materiaalia, joita voi ottaa suoraan käyttöön ilman suuria valmisteluja. Esimerkiksi näytelmät, rastiradat, hartaushetket ja reseptit on valmiiksi tarkasti suunniteltu ja ohjeistettu.

Kirjan alkupuolen tarinat eri maiden lasten arkielämästä ovat erityisen koskettavia. Lasten elämäntarinoitten kautta voi sukeltaa hongkongilaiseen kerrostalokotiin tai mongolialaiseen jurttaan, pääsee kurkistamaan marokkolaisen 4-vuotiaan palvelustytön elämää ja Suomessa asuvan somalialaisen pojan kotiin. Kertomukset toimivat pohjustuksena keskustelulle tai muulle ohjelmalle.

Erityisen ilahduttavaa on huomata, että materiaali on kansainvälistä ja ideat ovat todella monesta eri maasta. Lasten

leikit eri maista tuovat aivan uudenlaisia mahdollisuuksia koulunpihoille ja kerhoiltoihin. Reseptit ympäri maailmaa houkuttelevat työntämään peukalot jauhoihin ja maistelemaan jotain aivan uutta. Kirja sisältää myös monenlaisia tehtäviä, joita lapset voivat tehdä ilman aikuisen ohjausta. Lapset voivat esimerkiksi täyttää kiinnostavia riskikoita, rakentaa MAF-lähetyslennokkeja tai askarrella venezuelalaiset kaulakorut.

Aineksia kansainvälisyys- kasvatukseen

Ihanko Totta! -kirja antaa hyvät mahdollisuudet samais-
tua maahanmuuttajalasten, lähetyslasten tai köyhien maiden lasten elämään ja näkökulmaan. Suomessakin lapset kasvavat kansainvälisessä ympäristössä. Koululuokissa ja kerhoissa on lapsia eri maista rikastuttamassa suomalaista kulttuuria. Kirjan avulla opettaja/ohjaaja voi paneutua lasten kanssa erilaisuuden ja eri kulttuurien kohtaamiseen kristillisen näkemyksen pohjalta.

Kirjaan kuuluu oma cd. Musiikkiin löytyy nuotit ja sanat kirjan takaa. Cd voi toimia taustalla ”säestyksenä”, kun lasten kanssa opetellaan uutta laulua tai sitä voi käyttää itsenäisenä, esimerkiksi tunnelmaan virittäytymiseen ja alustuksena kansainväliseen aiheeseen. Lauluja on mm. Botswanasta, Etelä-Afrikasta ja Suomesta. Lauluntekijöitä ovat mm. Pekka Simojoki, Maria Laakso, Jukka Salminen ja Petri Kangas.

HANNA VASKO,
KM, luokanopettaja,
maahanmuuttajaopettaja

Toivoa sodan jaloissa

Pirre Saario: Tuho ja toivo – Silminnäkiänä Angolan sisällissodassa. Suomen Lähetysseura 2004. 249 s.

Suomen Lähetysseuran toimussuhteeri Pirre Saario kertoo uusimmassa kirjassaan lähetystyöntekijäpariskunta Kaisa ja Erkki Halmeen yli 20 vuotta kestäneestä työrupeamasta sisällissodan runtelemassa Angolassa.

Angola ehti olla lähes 400 vuotta Portugalin siirtomaana ennen kuin pinnan alla kytenyt katkeruus purkautui vapautustaisteluksi emämaata kohtaan v. 1961. Erkki ja Kaisa Halmeen Angolan-aika alkoi v. 1973, runsaat kaksi vuotta ennen maan itsenäistymistä. Ilo itsenäisyydestä jäi kuitenkin lyhyeksi, sillä saman tien maa ajautui sisällissotaan.

Angolassa käytiin sisällissodan lisäksi Namibian vapautustaistelua. Etelä-Afrikan sotilaat valtasivat Etelä-Angolassa sijaitsevan Kunenen läänin tuhotakseen siellä tukikohtia pitäneen namibialaisen vapautusliikkeen SWAPON. Sodan heijastuivat arkeen levottomuuden lisäksi myös ruoan ja tarvikkeiden puutteena.

Lähetystyö sotaa käyvässä maassa vaati rohkeutta, kärsivällisyyttä ja sopeutumiskykyä. Kirjassa on monia mielenkiintoisia kuvauksia työstä ja elämästä äärimmäisen puutteen keskellä. Halmeen kaksilapsisen perheen selviytymisen salaisuuksia olivat luottamus Jumalan jokahetkiseen huolenpitoon ja läheinen ystävyys angolalaisten kanssa.

Kaisa ja Erkki Halme tulivat Suomeen perheen lasten koulunkäynnin vuoksi v. 1982 ja palasivat työmaalleen Angolaan v. 1992. Etelä-Afrikan joukot olivat lähteneet Kunenen maakunnasta, mutta sisällissota jat

kui edelleen. Puute päivittäisistä tavaroista ei ollut poistunut, mutta helpotusta toi se, että nyt voitiin käydä ostoksilla Namibi-an puolella.

Vallanpitäjien suhtautuminen kristittyihin oli muuttunut paljon myönteisemmäksi kulu-neiden kymmenen vuoden aikana. Ateismi ei ollut uponnut Angolan kansaan. Afrikkalaista ei helposti saada uskomaan, ettei mitään Jumala ole olemassa, todetaan kirjassa.

Mielenkiintoinen kehityskulku Angolan luterilaisten keskuudessa on se, kun kaukana Pohjois-Angolassa Cabindassa toimiva pieni Tunnustuksellinen luterilainen kirkko liittyi etelässä toimivaan sisarkirkkoonsa v. 1994. Tämän pienen kirkon synnyssä ratkaiseva oli pitkään sairastanut pikkupoika, jonka vanhemmat olivat Zairessa käydessään osallistuneet luterilaisen kirkon jumalanpalvelukseen.

Sodasta rauhaan

Zairelaisessa seurakunnassa rukoiltiin sairaiden, myös tämän pikkupojan puolesta. Poika parantui. Kiitolliset vanhemmat halusivat liittyä seurakuntaan ja palattuaan kotiinsa Angolan puolelle he alkoivat itse rukoilla sairaiden puolesta. Sana levisi: Jumala parantaa. Seurakunta kasvoi ja järjestäytyi luterilaiseksi kirkoksi. Kymmenen vuoden neuvottelujen jälkeen se liittyi kaukana etelässä sijaitsevaan Angolan luterilaiseen kirkkoon.

Angolan sisällissota päättyi vasta v. 2002. Rauhantila kymmeniä vuosia jatkuneen sodan jälkeen tuntui epätodelliselta. Yllättävän pian rauhan saavuttamisen jälkeen päätiet saatiin

avattua liikenteelle ja tarkastuspisteet poistettiin. Alkoi jälleenrakennuksen aika. Vihdoin Erkki ja Kaisa Halme pääsivät työskentelemään rauhan oloissa. Heidän työnsä Angolassa jatkuu edelleen.

”Tuhon ja toivon” kirjoittaja toteaa kirjansa loppuksi, että Kaisa ja Erkki Halmeen Angolan aika on tarina, joka ansaitsee tulla kerrotuksi. Se ansaitsee tulla myös luetuksi!

LEENA SUOMINEN
VTM, kouluttaja,
Kirkon Ulkomaanapu

Palestiinalaisen piispan todistus

Munib Younan: Sovinnon toivossa Lähi-idässä ja maailmalla. Toimittanut Fred Strickert, suomentanut Leena Haavisto. Suomen Lähetysseura 2004. 247 s.

Monen suomalaisen tuntema piispa Munib Andria Munib Younan on ainoa luterilainen piispa Lähi-idässä. Jordanian evankelis-luterilainen kirkko (ELCJ) syntyi vuonna 1959. Nimi valittiin sen perusteella, että tuolloin kaikki seurakunnat sijaitsivat Jordanian puolella. Munib Younan on toiminut piispana vuodesta 1998.

Kirja keskittyy etsimään ja painottamaan sovintoa ja toivoa Israelissa ja Palestiinan itsehallintoalueella. Taustaluvussa (18-60) piispa Munib käy läpi vuosisa- doittain mielenkiintoisesti ja informatiivisesti Jerusalemin kristittyjen historiallisia vaiheita palestiinalaisen kristillisyyden näkökulmasta, jota tähän mennessä on varsin vähän valaistu. Oman luvun muodostaa Younanin suvun vaiheiden tarkastelu ja piispa Munibin henkilöhistoria. Vuosina 1969-1976 hän opiskeli diakoniksi ja teologiksi Suomessa ja palasi sitten

kirkkonsa palvelukseen papiksi, ensin Beit Sahouriin.

Toisessa luvussa (61-156) hän muotoilee martyrian ja väkivallattomuuden teologiaa. Intifadan aikana sai surmansa luterilainen saksalainen lääkäri Harold Fisher, joka oli tullut auttamaan palestiinalaisia. ”Martyryri tarkoittaa todistajaa. Se voidaan kääntää sanalla todistaja. Se viittaa elämään, joka todistaa sanoin ja teoin. Sen vuoksi Harold Fisherin kaltainen ihminen oli niin oiva todistaja. Hänen koko elämänsä kertoi hänen uskostaan.” Younan tarkastelee todistamisen käsitettä Vanhassa ja Uudessa testamentissa ja Kristuksen antamaa todistamisen mallia.

Ihmisen
koko elämä
todistaa.

Piispa Munib muistuttaa palestiinalaiskristittyjen vähemmistöasemasta: alle 2 % palestiinalaisista ja 5 % koko arabimaailman väestöstä on kristittyjä. Nykyisin kristittyjä on 1,9 % Israelin ja Palestiinan itsehallintoalueen väestöstä.

Uskontodialogi on jokahet- kistä – ihmisen koko elämä todistaa avoimesti kaikille. Piispa Munib mainitsee erään keskustelun juutalaisen ystävän kanssa, joka sanoi: ”Te kristityt olette opettaneet minulle paljon anteeksiantamuksesta.” ”Mutta emmehän ole koskaan tainneet edes keskustella siitä”, protestoin. ”Teidän jokapäiväinen elämännenne on opettanut minua”, hän sanoi. ”Jos me juutalaiset teemme syntiä, rangaistus ja sovitus seuraavat vääjäämättä. Muslimien taas täytyy sovittaa ensin syntinsä ja sitten tutkia islamin lakia, shariaa. Mutta kristityt opettavat, että synnit voidaan saada ja antaa anteeksi.” (71).

Piispa Munib kertoo käyneistään Israelilaisten pitämällä vankileireillä ja eri viranomaisien luona. Hän toimii nimenomaan pappina. Monet poliittisen historian yksityiskohdat nousevat esiin.

Kolmannessa luvussa (157-238) hän tarkastelee monista näkökulmista kristillisen todistuksen antamista terrorismin keskellä. Hän käy läpi myös trilogin vaiheita kristittyjen, juutalaisten ja muslimien kesken 1990-luvulla. Viitteet (240-247) sisältävät hyödyllistä informaatiota tutkimuksista, joihin kiinnostunut lukija voi jatkossa perehtyä.

Kaikkiaan teos on realistinen silminnäkijäkuvaus kristittyjen, juutalaisten ja muslimien elämästä maailmanpolitiikan poltopisteessä. Tietämys Lähi-idän tilanteesta syvenee varmasti lukemalla tämä kirja.

TIMO VASKO
missiologian dosentti

KMN:n lähetys- asiakirjat tutuksi

Timo Vasko: *Kirkkojen maailmanneuvoston lähetys- ja uskontoteologiaa. Yliopistopaino: Helsinki 2004. 190 sivua.*

KLK:n lähetysteologi ja Helsingin yliopiston missiologian dosentti Timo Vasko on tehnyt hyvän palveluksen toimittamalla suomeksi kaksi Kirkkojen Maailmanneuvoston lähetysasiakirjaa, joita ei ole ennen voitu lukea suomen kielellä. Ne ovat ”Lähetys ja evankelioiminen - ekumeeninen julkilausuma” (Mission and evangelism - an ecumenical affirmation, lyh EA) vuodelta 1982 ja ”Lähetys ja evankelioiminen ykseydessä tänään” (Mission and evangelism in unity today, lyh MEUT) vuodelta 1999. Englanninkieliset lähetysasiakirjat ovat teoksen liitteinä.

Vasko on myös tehnyt asiakirjoihin asiantuntevan kommentaarin ja analyysin. Ensiksi hän selvittää asiakirjojen historian ja luonteen. Jean Strombergiin liittyen Vasko toteaa, että EA-dokumenttiin sisältyy neljä perustavaa näkökohtaa: 1) asiakirjojen jumalakäsitys on kauttaaltaan trinitaarinen, 2) Jeesuksen julistama Jumalan valtakunta on keskeinen dokumentissa, 3) todistaminen on olennainen osa uskoa, 4) kääntymykseen kutsuminen on kytköksissä ykseyteen.

Tutkimuksessaan Vasko ottaa tehtäväkseen analysoida nämä kaksi KMN:n lähetysteologista linjausasiakirjaa ja selvittää niiden missiologiset, uskonto-teologiset ja evankelioimisen teologiaa koskevat peruspiirteet. Hän liittää käsiteltävät asiakirjat moneen muuhun viime vuosikymmenien KMN:n konferenssien asiakirjoihin ja tulkitsee niiden suhteita. Näin tekstit saavat lisävalaistusta ja ovat ymmärrettävämpiä. Lukija saa kokonaiskäsitystä KMN:n missiologisesta työskentelystä 1980- ja 1990-luvuilla. Tähtäyksenä on samalla vuonna 2005 Ateenassa pidettävä KMN:n maailmanlähetysten ja evankelioimisen konferenssi, jossa työskentely jatkuu.

Asiakirjat ovat hyvin tiiviitä ja ne kattavat laajan aihepiirin. Esille tulee mm. liturgia ja lähetys, köyhyyden näkökulmat, kumppanuus, dialogin ehdot ja jännite pidettäessä kiinni Kristuksen ainutlaatuisuudesta, kirkon ykseys ja hajaannus, kirkon yhteisluonteen välttämättömyys lähetykselle jne. Vaskon kommentointi noudattaa hyvin tarkkaan alkuperäisten asiakirjojen järjestystä ja tekstiä. Lähes joka kohdasta sanotaan jotakin. Vaskon oma teksti saa näin referaatin luonnetta, mutta on samalla hyvin tekstiuskollinen.

Kirja antaa hyviä aineksia käynnissä olevaan lähetystyöä koskevaan pohdintaan, esim. siihen, mitä on dialogi, mitkä kontekstuaalisuuden ja paikalliskulttuurien haasteet tai

Kristuksen asema ainoana pelastajana. Vasko löytää asiakirjoista lähetysten nykyiset paradigmat: osallistuminen Jumalan lähetystseen ja ”täysi elämä”, individualismi kommuunion ongelmana, kulttuuri-käsityksen tulkinta ja evankeliumin saattamine lihaksi eri kulttuureissa, kristillisen todistuksen haasteet moniarvoisessa maailmassa ja evankeliumin yhden totuuden puolustaminen kaiken relativisovassa maailmassa.

Dialogiin iloisella miehellä

Kirja on tiivis paketti, jota on ehkä luettava moneen kertaan. Teksti on hiukan luettelonomainen. Ehkä olisi ollut paikallaan valita joitakin teemoja syvemmän käsittelyn kohteeksi.

Itseäni jäivät puhuttelemaan kokonaiselityksen lisäksi mm. seuraavat korostukset: ”Seurakunta on elintärkeä instrumentti kirkon lähetystehtävän täyttämiseksi.”; ”Keskinäinen jakaminen muuttaa jokaista kristittyä ja uudistaa kulttuureja.”; ja ”Lähetystyö edellyttää jokaisessa maassa palvelevaa kirkkoa, joka haluaa kantaa ristiinnaulitun ja ylösnousseen Herran merkkejä.”

Tärkeäksi koin myös EA:n korostuksen, että jokainen seurakunta tarvitsee tietoisuutta katolisuudestaan, siis Jeesuksen Kristuksen kirkon maailmanlaajuisuudesta. Lähetystyö lisää tätä tietoisuutta. Vaikeasta ja monille pelottavastakin dialogin teemasta sanotaan, että dialogiin on käytävä nöyrästi ja rehellisesti ja ”iloisella mielellä, koska kristityt eivät julista itseään vaan Jeesusta Kristusta”.

Teos on välttämätön kirkkomme lähetysten kanssa työskenteleville.

SEPPÖ SUOKUNNAS
Käytännöllisen teologian dosentti

Suomen Lähetysneuvoston teemapäivä jäsenjärjestöjen edustajille ja työntekijöille sekä kaikille aiheesta kiinnostuneille

MISSIO TÄNÄÄN

Miten ymmärrämme lähetystyön sisällön teologisesti ja käytännössä eri kirkkoissa ja järjestöissä? Missiologinen teemapäivä on tarkoitettu jäsenjärjestöjen edustajille ja työntekijöille sekä kaikille aiheesta kiinnostuneille

Aika: 27.10.2004 klo 12.00 – 16.00

Paikka: Suomen Lähetysseura, Pihasali, Tähtitorninkatu 18, Helsinki

Ohjelma:

12.00 Teemapäivän avaus, Heikki Tyrni

Esitelmä: Timo Vasko

Missio-käsite Luterilaisen maailmanliiton ja Kirkkojen maailmanneuvoston lähetyssasiakirjoissa

Alustukset

Katolinen kirkko

Helluntaiseurakunnat: Rauno Mikkonen, Fida International

Ortodoksinen kirkko: Veikko Purmonen

13.15 Kahvi

13.45 Paneeli, Kari Tassia pj.

15.45 Päivän annin kiteytys, Matti Korpiaho

16.00 Teemapäivän päätös, Heikki Tyrni

Ilmoittautuminen 8.10.2004 mennessä osoitteeseen Suomen Lähetysneuvosto PL 124, 00161 Helsinki tai lahetyssneuvosto@hotmail.com. Osallistumismaksu 10€ (sisältää kahvin) suoritetaan SLN:n tilille paikalla jaettavalla pankkisiirtolomakkeella.

Tervetuloa!

Suomen Lähetysneuvoston lähetysteologian ja lähetysstrategian työryhmä
Timo Vasko pj., Matti Korpiaho, Kari Tassia, Heikki Tyrni

Lähetysten linkkivinkkejä

- Kirkon Lähetystyön Keskus www.evli.fi/kkh/kuo/klk
- Kirkon Ulkomaanapu www.kua.fi

Kirkon viralliset lähetysjärjestöt

- Lähetysyhdistys Kylväjä www.kylvaja.fi
- Sanansaattajat www.sansa.fi
- Suomen Evankelis-luterilainen Kansanlähetys www.sekl.fi
- Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys www.sley.fi
- Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland www.slef.fi
- Suomen Lähetysseura www.mission.fi
- Suomen Piiliseura www.bible.fi

Muu luterilainen lähetystyö

- Opiskelijoiden Lähetysliitto www.helsinki.fi/jarj/ol

Tunnustustenvälisiä järjestöjä

- Operaatio Mobilisaatio <http://members.vip.fi/~omfin>
- Youth With a Mission Finland www.ywam.fi/index_flash.html

Lähetyskoulutusta nuorille

Suomen Evankelis-luterilainen Kansanlähetyksen järjestää **Hope—kurssin** nuorille 22.-24.10., 26.-28.11., 21.-23.1.2005 ja 25.-27.2.

Viikonloppujen aikana tutustutaan Raamattuun ja lähetystyöhön, opetellaan kohtaamisen taitoja ja saadaan tietoa vieraista kulttuureista. Kurssin käyminen katsotaan eduksi valittaessa opiskelijoita kansainvälisyyslinjalle ja lähetystyöntekijälinjalle. Kurssi järjestetään Kansanlähetysohistossa, Ryttylässä.

Kysy lisää ja tilaa hakupaperit: Inkeri Kaipia, (019) 779 2237, opisto@sekl.fi.

Kansanlähetysohisto / kanslia, Opistotie 6, 12310 RYTTYLÄ.

Kansanlähetyksen järjestämä **kansainvälisyyslinja** kestää yhden lukuvuoden.

Opiskelusta pääosan muodostaa ulkomaanjakso jossakin Kansanlähetyksen lähetystyön kohteista. Lukukauden alussa ja lopussa on koulutusjakso Kansanlähetysohistossa. Linjan tarkoitus on perehdyttää opiskelija lähetys- ja kehitysyhteistyöhön, tukea opiskelijan kasvua kansainvälistyvän maailman jäsenenä ja auttaa opiskelijaa löytämään paikkansa kansainvälisessä toiminnassa. Ikäraja on 18 vuotta ja englannin kielen pitäisi useimpiin kohteisiin olla käyttökelpoisessa kunnossa. Kun haluat tietää lisää, ota yhteyttä: leila.rahkonen@sekl.fi tai lars.pajuniemi@sekl.fi.

Suomen Lähetysseuran ja Helsingin kristillisen opiston järjestämä **esikoulutus** on tarkoitettu 20-30 -vuotiaille nuorille aikuisille. Kurssin keskeisiä teemoja ovat eri kulttuurien välinen vuorovaikutus, uskontodialogi ja kehitysyhteistyön menetelmät.

Esikoulutus sisältää sekä etä- että lähityöskentelyä. Lähijaksot toteutetaan viitenä koulutusviikonloppuna. Esikoulutuksen käyminen antaa mahdollisuuden hakea harjoitteluun Suomen lähetysseuran työalueille.

Kurssin hyväksyttävä suorittaminen edellyttää kaikkiin lähijaksoihin osallistumista. Seuraava kurssi alkaa Turussa, kurssiajankohdat ovat 22.-24.10; 19.-21.11., 14.-16.1.2005., 11.-13.2. ja 4.-6.3. Hakuaika päättyy 4.10.

Lisätietoja Marjatta Mäkinen, 09-1297 328 tai 050-545 0841,

sähköposti marjatta.makinen@mission.fi

Kylväjä, OPKO, Sansa ja Raamattuopisto järjestävät vuosittain lähetystyöstä kiinnostuneille nuorille aikuisille **minilähetyskurssin**. Joka kolmas vuosi kurssi

pidetään Kainuun Vuokatissa ja muulloin Kauniaisissa. Seuraava minilähetyskurssi on syksyllä 2005. Kurssi alkaa tutustumisosiolla OPKO:n Enä-Sepässä la-su 24-25.9. ja jatkuu Raamattuopistolla pe-la 8-9.10., 28-29.10. ja 11-12.11. Kainuussa kurssi järjestetään pääsiäisenä ja vappuna 2006.

Kurssin tavoitteena on tarjota mahdollisuus oman paikan etsimiseen evankeliumin palveluksessa koti- ja ulkomailla. Erityishaasteina ovat tavoittamattomat heimot ja radiotyö.

Kurssilla pohditaan uskon perusteita ja opiskellaan Raamattua. Hakuaavakkeet löytyvät netistä www.kylvaja.fi

Suomen ekumeenisen neuvoston nuorisosaaston järjestämän Kansainvälisen ja Ekumeenisen Toiminnan Koulutusohjelman **KETKO:n** tarkoituksena on tarjota

nuorille aikuisille sekä nuorisosaaston ja kasvatusyhteyksien tekeville mahdollisuus tutustua kristillisten kirkkojen ja yhteisöiden toimintaan sekä kansalliseen ja kansainväliseen ekumeeniseen työhön. Ketko koostuu neljästä viikonloppusta, jotka vietetään kristillisten kirkkojen ja yhteisöiden vieraana pääkaupunkiseudulla.

Seuraavat kurssiviikonloput ovat 15.-17.10, 19.-21.11., 21.-23.1.2005 ja 4.-6.3. Hakuaika päättyy 1.10. Lisätietoja Anna-Maija Viljanen-Pihkala, anna-maija.viljanen@helsinki.fi

Mukaan kummilapsitoimintaan!

Kummilapsitoiminta on konkreettinen mahdollisuus avunantamiseen. Sen avulla tuetaan erityisesti kehityksensä varattomien perheiden lasten koulunkäyntiä. Kummina voi toimia yksittäinen henkilö, perhe, ryhmä, seurakunta tai muu yhteisö. Kummi maksaa tietyn summan kuukausittain lasten kulujen kattamiseksi.

Kummilapsen voi saada esimerkiksi Suomen Lähetysseuran kautta. Sillä on kummilapsitoimintaa kahdessatoista maassa. Lapset valitaan kummiohjelmaan sosiaalisiin perusteisiin. Päiväkotilasten kummisopimukset kestävät 2-3 vuotta. Kouluikäisiä lapsia tuetaan koko koulussa oloajan lapsen iän/luokkatason mukaan.

Kummilapsiohjelma toteutetaan eri maissa yhteistyössä paikallisen kirkon, koulun ja viranomaisten kanssa. Kummiohjelmaa ohjaa ja valvoo paikallinen kummikomitea ja/tai kummiyhdyshenkilö, joka on yleensä Lähetysseuran työntekijä. Toiminnan lähtökohdista on paikalliselta kirkolta ja työntekijöiltä tullut pyyntö lasten auttamiseen kyseisessä maassa.

Kummituki maksetaan Lähetysseurasta paikallisen kirkon kautta oppilaitoksiin. Kummiyhdyshenkilö yhdessä kummikomitean kanssa valvoo tuen kanavoitumisen oikeaan kohteeseen. Taloudellisen tuen lisäksi lapset tarvitsevat myös rukoustukea.

Kummina oloaika määräytyy lapsen iän ja luokkatason mukaan, mutta kummin toivotaan

tukevan lasta ainakin kahden vuoden ajan. Kummitoiminnassa on mahdollista tukea yksittäistä kummilasta tai koko kummiluokkaa ja -päiväkotia. Kummiluokkatuki kohdistuu myös yksittäisiin lapsiin, mutta heitä ei nimetä erikseen esim. vaihtuvuuden, poliittisten syiden, yhtäläisen varattomuuden tai erittäin vaikeiden olosuhteiden takia. Apu saavuttaa kuitenkin myös jokaisen lapsen yksilöllisesti ja mahdollistaa lapsen koulutuksen.

Tällä hetkellä akuutti tarve kummeille on Angolassa, Palestiinalaisalueilla, Kolumbiassa, Namibiassa, Nepalissa, Senegalissa, Tansaniassa, Thaimaassa ja Venezuelassa. Lapsiryhmät tarvitsevat tukea palestiinalaisalueilla (Beit Jan oppilaskodissa) ja Venezuelassa (Valencian kummipäiväkodissa).

Yhteystiedot:

SLS / Kummilapsitoiminta
PL 154 / Tähtitornink. 18, 00141 Helsinki
Puh. vaihde (09) 129 71
Faksi (09) 1297 337
Kummilapsiasiat: (09) 1297 201 (Tuula Koistinen) tai (09) 1297 202 (Piia Huurtola).
(Sähköpostiosoitteet
etunimi.sukunimi@mission.fi).

kirkkomme LÄHETYS

Vår kyrkas mission

kirkkomme.lahetyt@evl.fi

OSOITTEENMUUTOKSET

Puh. (09) 4155 2333,

faksi (09) 4155 2342, sähköposti
tilauspalvelut@kotimaa.fi tai
Suomen Kirkkomediat Oy, Osoi-
terekisteri, PL 137, 00201 Helsinki.

JULKAISIJA / UTGIVARE

Kirkon lähetystyön keskus
PL 185
00161 Helsinki
Puhelin: (09) 18021
Faksi: (09) 1802 436
www.evl.fi/kkh/kuo/klk

PÄÄTOIMITTAJA / CHEFREDAKTÖR

Hannu Paavola
hannu.paavola@evl.fi

TOIMITUSSIIHTEERI /
REDAKTIONSSEKRETERARE
Hanna Salomäki

TÄMÄN LEHDEN
VASTAAVA TOIMITTAJA
Timo Vasko

KANNEN KUVA
Hannu Savonen

TOIMITUS / REDAKTION

Leena Suominen (pj.)
Christine Eriksson
Eveliina Korpela
Ann-Christine Marttinen
Hannu Paavola
Martti Poukka
Iris Sandberg
Hanna Salomäki
Timo Vasko

TAITTO / OMBRYTNING
Suomen Kirkko-Mediat Oy

KUVANKÄSITTELY /
FOTOBÄRBNING
Suomen Kirkko-Mediat Oy

KUSTANTAJA / FÖRLÄGGARE
Kustannus-Oy Kotimaa
PAINO / TRYCKERI
Uusimaa, Porvoo 2004

PAINOS / UPPLAGA
8300 kpl

LEHTI ILMESTYY

kaksi kertaa vuodessa ja lähetetään
ilmaiseksi ev.lut. kirkon
papeille ja lehtoreille, uskonnon-
opettajille, lähetystyöntekijöille
ja lähetyslaitteille.

SEURAAVA NUMERO
ilmestyy maaliskuussa 2005

ISSN 0789-5135

Kirkon maahanmuuttajatyön peruskurssi 5 ov

1. lähijakso 7.-9.3.2005 Turun kristillinen opisto
2. lähijakso 26.-28.9.2005 Helsingin kristillinen opisto

Kurssi on tarkoitettu maahanmuuttajien parissa työskenteleville seurakuntien ja kristillisten järjestöjen työntekijöille ja vapaaehtoisille.

Se tarjoaa monipuolisen katsauksen monikulttuurisen seurakuntatyön ulottuvuuksiin sekä erityispiirteisiin ja antaa työntekijälle mahdollisuuden kehittää omia valmiuksiaan.

Sisältö: monikulttuurisen seurakuntatyön mallit, kristillinen kasvatus ja jumalanpalveluelämä, työntekijän valmiudet, suomalaisen kulttuurikontekstin vaikutus vuorovaikutukseen, maahanmuuttajien lupakäytäntö, järkevä avustaminen, kotoutumisen tukeminen, vuoropuhelu muunuskoisten kanssa, islam Suomessa.

Järjestäjä: Kirkon Maahanmuuttajatyö

Kustannukset: km 50 €/lähijakso, th Turku 110 €, th Helsinki 110-150 €

Tiedustelut ja ilmoittautumiset 10.1.2005 mennessä:

Marja-Liisa Laihia, puh. 09-1802 410, marja-liisa.laihia@evl.fi